

P

V.

Das vierte Buch

der

Rhetorik des Philodemus

in

den herkulanischen Rollen.

Vorgetragen in der Sitzung der philosophisch-philologischen Classe
der kön. Bayerischen Akademie der Wissenschaften,
den 4. März 1836.

PHILODEMI DE RHETORICA
LIBER QUARTUS.

EX
VOLUMINIBUS HERCULANENSIBUS

OXONII MDCCCXXV EXCUSIS

EDIDIT
LEONARDUS SPENGEL,
Gymnasii Monacensis professor.

THE UNIVERSITY OF MICHIGAN

LIBRARY

24

THE UNIVERSITY OF MICHIGAN

LIBRARY

24

THE UNIVERSITY OF MICHIGAN

LIBRARY

24

Academicis Herculansibus

Musei Burbonici

S. P. D.

Leonardus Spengel Monacensis.

VOBIS, Viri Clarissimi et Doctissimi, hunc Philodemi librum de arte Rhetorica ex Herculani cineribus erutum et luci redditum, misimus; par enim est omnem omnes laudem tribuere VOBIS, qui de veterum ibi latentium scriptorum reliquiis illustrandis optime merentes maxima cum cura atque religione fragmenta descripta traditis, quod quanti sit faciendum, et nos in hoc volumine tractando cognovimus; nam cum quartus Philodemi liber non a VOBIS in Voll. Hercul., sed ab Anglis ex apographis plumbeo stilo delineatis editus esset, eum tam foedis mendis et erroribus scatentem invenimus, ut ab homine graecae linguae ignaro negligentissime litteras exaratas esse constaret; quo factum, ut fortunam adversam conquerentes quod non pauci veteris librarii errores corrigendi, sed innumerabilis recentis delineatoris commenta ad linguae graecae indolem essent redigenda, plura audacius emendaremus, multa felicioribus et ingeniosioribus relinqueremus; licet tamen iure nostro philosophi verbis in hac minoris mo-

menti re nobis uti τοῖς μὲν παραλειμμένοις συγγνώμην, τοῖς δὲ εὐρημένοις πολλὴν χάριν ἔχειν; corruptissima enim haec esse litteris aut male additis, ut XVI, 25 ΦΑΛΗΡΕΙ Φαληρεῖ, aut demptis, ut XXXVII, 25 ΑΛΛΑΗΜΩΙ ἀλλὰ δῆμῳ, aut quod saepissime fit, commutatis, nemo negabit. Tamen hic liber multis columnis integris servatis, quae nexum et argumentum aperte ostenderent totamque viam et rationem disputandi qua usus Philodemus in opere contexendo, declararent, prae ceteris nobis dignus visus est qui, ut omnes perspicerent, emendaretur. Id si nos ausi sumus, non modo ut doctis nostrae nationis hominibus eorum quae in his voluminibus Herculaneis nimium neglectis essent, specimen exhiberemus, sed ut VOS veri et aequi nostri laboris iudices fieretis, aggressi sumus. Quos enim certiores et meliores malimus quam VOS, penes quos exemplum conditum est, quo nos, aut verum vidisse aut halucinosos esse certissime convincatis? itaque VOS, Viri Clarissimi et Doctissimi, oramus atque rogamus, ut hunc quoque librum VESTRA diligentia dignum censeatis, et, utrum autor adiuvari possit, an de multis lacris et nobis non perspectis locis sit desperandum, ex ipso papyro eruditos doceatis.

COL. VII.

· · τὸν Φοίνεϊκα διδάσκα-
 λον Ἀχιλλεῖ συναπεστάλ-
 θαι φησὶν Ὀμηρος, οὐδὲ τὴν
 φύσει καὶ περὶ λόγον ἀρετὴν
 5 κατ' ἐξοχὴν ἰδίως ἂν [προς-
 αγορευθῆσθαι ῥητορικὴν·

εἰ δὲ τις βούλεται καὶ προς-
 ηγορευθῆναι, διαρρήδην γὰρ
 εἶρηκεν πρὸ τῶν ῥητορικῶν
 10 διατριβῶν μὴ
 πλὴν μελημάτων τού-
 των· οὐδ' οὕτως μὲν οὖν
 εἶπεν, ἀλλ' ἀπλῶς ἰσχύ-
 ειν τὰς ῥητορικὰς διατρι-
 15 βάς, [ἔτι] δὲ μὴδὲ Περικλέα
 Στεφάνου Θουκυδί-
 δην, μὴδὲ τὸν Ὀλόρου τὴν
 γε πρόχειρον ἐκπεφευ-
 γέναι καχεξίαν τῆς ἐρ-
 20 μηνείας, ἀλλὰ μὴδ' ἐπιτε-
 δεωρηκέναι· τάχα γὰρ ἐ-
 πὶ τούτων κατῆρχθαι
 τις ἐρεῖ τὰς διατριβάς, ἰσ-
 χυκέναι δὲ οὐ, εἰ μὴ τις
 25 λέγοι ἀναισχυντῶν καὶ

COL. VIII.

- ται διαφέρουσιν οὐδὲν καὶ
 μετὰ τὴν ἰσχὺν τῶν δια-
 τριβῶν ἀνιστόρητοι γεγο-
 νότες ἀπάσης τῶν πρὸ τοῦ
 5 παρελθεῖν αὐτὰ καὶ κατισ-
 χῦσαι διαλεχθέντων, ἀλλ' οὐ-
 δὲν ἥττον ὁρῶνται φανε-
 ρῶς οἱ μὲν οὐχ ἥττον ἀγνεύ-
 οντες ἐν λέξει τῶν ἄκρως
 10 διατριβικῶν, οἱ δὲ μᾶλλον,
 ἀναρίθμητοι δὲ τῆς οὕτω
 προχείρου καχεξίας. ὁ-
 κνῶ [γὰρ] εἰπεῖν ὅτι τὸν τρό-
 πον τοῦτον ὃν διὰ τῶν
 15 παραδειγμάτων οὗτος
 ὑπέδειξεν, ὁ σκαπανεύς
 καὶ μαζῶν μόνος λαλεῖ,
 δοκῶ δὲ μηδ' ἀγυμνάσ-
 των μόνον ἐν λόγοις ταύ-
 20 τας εἶναι τὰς καχεξίας,
 ἀλλὰ καὶ τὸν κοινὸν λεγό-
 μενον νοῦν οὐ προσφερο-
 μένων, ὥστε κινδυνεύ-
 ειν ἡμᾶς κατὰ τὸν λόγον
 25 καὶ τοῦτο περιποιεῖσθαι
 παρὰ τῆς ἰσχύος τῶν ῥη-

COL. IX.

- τορικῶν διατριβῶν. διὸ μη-
 κέτι θαυμάζωμεν τὸ μό-
 νας τάξασθαι τὸ πεπαιδευ-
 μένως διαλέγεσθαι τισιν
 5 ἢ ἀπαιδευτός ὃ καὶ αὐτὸ
 θεῖναι τετόλμηκεν ὥς-
 περ τῶν διατριβῶν πάσας
 τὰς παιδείας διδασκουσῶν
 ἢ τῶν γραμματικῶν καὶ
 10 μουσικῶν καὶ γεωμετρι-
 κῶν, τί γὰρ δεῖ φιλοσόφων
 εἰπεῖν; τὰ κατὰ τὰς ἰδίας
 μαθήσεις οὐ πεπαιδευμέ-
 νως λαλούντων, ἢ μυρίων
 15 ἐνγεγενηρακότων ταῖς δια-
 τριβαῖς οὐκ ἀπείρως παι-
 δείας ἀπάσης διαλεγο-
 μένων· εἰ γὰρ αὖ τὸ ῥητο-
 ρικῶς λαλεῖν μόνον ἐκά-
 20 λει πεπαιδευμένως, ὁλό-
 χρυσος ἦν. ἀμέλει δὲ καὶ
 φαίνεται τοιοῦτος ὥστε
 καὶ μάλιστα τῶν λοιπῶν
 ὀρθοεπεῖν φησὶ τούτους
 25 καὶ πᾶσαν εἰκαιότητα δια-
 φεύγειν, καὶ προπέσω-

COL. X.

- σιν ἐν τισιν, τάχιστα διορδοῦσ-
 θαι συνειδισμένους παρεσ-
 κευάσθαι καὶ περὶ παντός
 ἐπεσκεμμένους λέγειν καὶ
 5 παρὰ τῶν εἰδότην πεπυσ-
 μένους, ὥστε τῆς Ἑλλάδος
 οὕτως ἡνθηκυίας τότε
 πεπαιδευμένοις καὶ μαθ-
 ηταῖς ἅπαντας ἀπλῶς κ-
 10 τᾶσθαι τῶν σοφιστῶν ὀρ-
 δοίπειαν, τὸ δ' εἰκῇ λέγειν
 μὴδ' ὅλως τινὰ περιφο-
 ρεῖν αὐτῶν· ἀλλὰ μόνους
 τοὺς διατριβικοὺς ὧν εἰ-
 15 καιολογωτέρους ἑτέρους
 οὐκ ἂν τις ἐπιδείξειε, καὶ
 πάντων πολλάκις προπεί-
 πτόντων μόνους ἐν ὀλί-
 γοις, εἴπερ ἄρα καὶ τούτους
 20 ἐν τοῖς πρακτοῖς καὶ τοῖς
 γεγραμμένοις ἀστοχάσ-
 τους θεωροῦμεν; καὶ μό-
 νους ἃ ποιεῖν ἔφησεν
 εἰδίσθαι, τοὺς ὑπὲρ ὧν ἡ-
 25 μεῖς εἶπαμεν οὐδενὸς ο-
 υδέποτ' ἐπεσκεμμέ-

COL. XI.

- νους, τοὺς δὲ φιλοσόφους
 οὓς ἅπαντες προειλήφα-
 σιν ἀσφαλεστάτους καὶ
 σκεπτικωτάτους, τούτων
 5 τε ἀμελεῖν καὶ μηδὲ πα-
 ρὰ τῶν εἰδότην οἷους τ' εἶ-
 ναι πυνθάνεσθαι· τὸ γὰρ
 αὐτὸ περὶ τῶν πολιτικῶν
 πραγμάτων ταῦτα λέ-
 10 γειν αὐτὸν ὑπολαμβάνειν
 πάλιν οὐκ ἐπιτρέπει τά
 δ' ὑποδείγματα [καὶ τὰς] ἐν τῇ
 λέξει καχεξίας παρατιθεῖς
 καὶ προσαγορεύων τὴν διάφευ-
 15 ξιν αὐτῶν ὀρθοέπειαν· οὐ
 μὲν ἀλλὰ τοὺς ῥήτορας εἰ
 κατορδοῦν ἐν τοῖς ῥητορικοῖς
 ἔλεγεν ἢ πρὸς τὸν διαλεκτι-
 κὸν ἔλεγεν, οὐ τὸν ἔλεγχον
 20 ποιοῦμεν, εἰ δ' ἔφη προσδεή-
 σεσθαι τῆς ῥητορικῆς ἢ πρὸς
 τοὺς ἄλλους πεπαιδευμέ-
 νους, μᾶλλον δὲ καὶ τεχνεί-
 τας ἀθρόως
 25 .
 .

COL. XII.

- νους ις καὶ Φίλωνα τὸν ἀρ-
 χιτέκτονα περὶ τῆς σκευοθή-
 κης οὗτος αὐτὸς εἰσήγαγεν
 δημηγοροῦντα · σὺν δὲ τοῖς
 5 θεοῖς οἱ γε τὰς διατριβὰς τῶν
 ῥητορικῶν ἰσχυροποιήσαν-
 τες ἐκ γε τῶν διατριβῶν
 οὔτ οὔτε συνει-
 δίσθησαν περὶ παντὸς ἐπε-
 10 σκέφθαι καὶ διὰ τοῦτο μὴ προ-
 πείπτειν ἢ διορθοῦσθαι τά-
 χιστα τοιγαρ-
 οῦν με-
 ρῶν τινὲς μὲν τῆς τέχνης
 15 Ἀθηναῖο[ι τὰ τ]οῦ λόγου τῆς
 ὑποκρίσ[εως] ὅτι μὲν ταῦ-
 τά τις ἔχων καὶ σεμνό-
 τερος αὐτὸς φαίνεται καὶ
 προσέχειν μᾶλλον ποιεῖ
 20 τὸν ἀκούοντα καὶ συνιέ-
 ναι καὶ μνημονεύειν καὶ
 κεινεῖσθαι παθητικῶς,
 ἄλλων [οὐχ ὁμ]οίως ταῦ-
 τα δρώντων ὁμολογου-
 25 μένως, ἄλλοι δ'οὐ τῇ ῥη-

COL. XIII.

τορικῇ τοῦτο πρ[οσῆκ]ειν ἀσ-
κεῖν μᾶλλον ἢ τῇ διαλεκτι-
κῇ καὶ τῇ γραμματικῇ, μα-
θεῖν ἂν τις ἐπιθυμῇ λέγειν.

5 καὶ δὴ γὰρ ἡ μὲν ὑπόκρισις

μη καὶ νῆ Δί' εἰ μὲν καὶ
τὴν ἐν τραγωδία καὶ κωμω-
10 δία καὶ μείμοις καὶ τοῖς ἀνα-
λόγοις ὑπόκρισιν ὑποτιδέ-
ασιν τῇ ῥητορικῇ, μακαρί-
ζομεν αὐτοὺς τῆς συνέσε-
ως· εἰ δὲ τοὺς κοινὰ διατι-

15 θεμένους ἀπρὸςδεήτους
εἶναι τῆς ἀφ' αὐτῶν διδασ-
καλίας νομίζουσιν, ἐπιζη-
τοῦμεν, τί δήποτε κατε-
γνωκότες ἡμεῖν τὴν ἐν
20 τοῖς ἡμετέροις δέουσιν
ὑπόκρισιν οὐκ ἀπονέμου-
σιν, ἔτι δὲ μᾶλλον, ἐκ τίνος
ἀντιποιοῦνται τῆς κοινῆς
ὑποκρίσεως τῶν

25 προφερομένων
ἐπιστημῇ ἐκάστου

COL. XIV.

- καὶ ἀπαιδευτος
 κομενα διὰ τῆς ὑποκρίσεως
 προσηκόντως τοῖς πρά-
 γμασιν διατιθεμένου
 5 ἐν ἀρχῇ
 ἐν τοῖς ῥητορικοῖς ὑπο-
 κρίσεως ἀντιποιοῦνται
 10 μαχομεν
 τὴν δύνα-
 μιν τις καὶ τῆς φι-
 λοσοφίας βελτεῖω καὶ κα-
 τὰ τοῦτ' ἐμφανίζειν· τὸ
 15 δ' ἐν τοῖς ἰδίοις ἐξοχώτε-
 ρον ὑποκρίνεσθαι ποιεῖν,
 εἰ καὶ τοὺς ἄλλους ἐν τοῖς
 αὐτῶν φασί, μόνον ἐσ-
 τὶν ἐνδεχόμενον τὴν
 20 ὑπὸ τοῦ θέλοντος ἀντι-
 στροφὴν, καὶ εἰπῶσιν ὅ-
 τι μόνοι τέχνας ὑπὲρ αὐ-
 τῆς παρέδοσαν μα-
 χήσουσι καὶ τῶν ποιητῶν
 25 οὐχ ὅτι τῶν ἄλλων ὑπο-

COL. XV.

- κρείνεσθαι διδασκόντων καὶ
 τῶν λογικῶν ἀπάντων καὶ
 μὴ συγγράφωσιν διὰ τὸ
 βαιὰς εἶναι τὰς θεματικὰς
 5 παρατηρήσεις ὑπὲρ τῆς
 μαθήσεως ὑπὸ μίφου
 οἷας δὲ ποιεῖσθαι
 τὰς διαδέσεις πολλὰ
 δὲ ἢ τῶν παθῶν αὐτῶν
 10 διαφορὰ σχηματίζει καὶ
 [τὸ σῶμ]α καὶ τὴν φωνὴν
 παραλλαττόντως ὅ-
 θε[ν καὶ] τοὺς ιδιώτας καὶ
 τοὺς βαρβάρους, εἰ μὴ καὶ
 15 τᾶλλα ζῶα, τοῖς πάθεσι ἀ-
 κολουθούς τὰς μεταβο-
 λὰς ἔχοντας θεωροῦμεν·
 τινὰ δ' ὧν παραγγέλλου-
 σιν οὗτοι, καὶ φυσικῆς εὐ-
 20 κληρίας δεῖται, καθάπερ
 εὐμέλεια φωνῆς καὶ με-
 γέθη καὶ τόνοι καὶ πνεῦ-
 μα καὶ προσώπου καὶ χει-
 ρῶν καὶ τοῦ λοιποῦ σώμα-
 26 τος ἀξιώματά τε καὶ ῥυθμοὶ
 καὶ τόλμα καὶ τοιαῦτ' ἄλ-

COL XVI.

- λα, διὸ καὶ τὸν Ἴσοκράτην εἰκότως
 φασὶ τῆς πολειτείας ἀποστῆ-
 ναι. Νῆ Δί' ἀλλὰ Δημοσθένης
 καὶ πρῶτον ἔλεγε καὶ δεύ-
 5 τερον καὶ τρίτον εἶναι τὴν
 ὑπόκρισιν ἐν τῇ ῥητορικῇ.
 Καλλιππίδης δὲ καὶ Νει-
 κόστρατος, ἐγὼ φήσω, τὸ
 πᾶν ἐν τραγωδίαι, Λύκων
 10 δ' ἐν κωμωδίαι καὶ διὰ τοῦ-
 το τῆς κοινῆς ἀπάντων
 α ἔχειν ἐπιστήμην
 . μέντοι
 . ἔλεγεν ὅτι τὸ πα
 15 συνεργοῦν καὶ μεθοδεύο-
 μενον ἐν τοῖς ἰδίῳις ὑφ' ἐ-
 κάστων πολὺ μείζον ἐν
 τῇ ῥητορικῇ δραῖ μᾶλλον
 ἢ ταῖς ἄλλαις πεζολογίαις.
 20 Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ τούτῳ κ
 . ἐν τοῖς δεινота-
 τοις ὄντι φωνὴν ὀξεῖαν
 Αἰσχίνης ὀνειδίζει, ποτὲ
 δὲ καὶ μακρὰν· παρὰ δὲ τῷ
 25 Φαλήρεϊ λέγεται ὑποποι-
 κίλον μὲν αὐτὸν ὑποκρι-

COL. XVII.

- τὴν γεγονέναι καὶ περιττόν,
 οὐχ ἀπλοῦν δὲ οὐδὲ κατὰ τὸν
 γενναῖον τρόπον, ἀλλ' ἐς τὸ
 μαλακώτερον καὶ ταπεινό-
 5 τερον ἀποκλείοντα. οἱ
 δ' οὖν πολλοὶ τῶν σοφιστῶν
 εἰκόασιν ἐξ ὧν γεγράφα-
 σιν, ἀδλίως ὑποκεκρίσθαι
 10 πονηρὸν γὰρ εἰς ὑπόκρι-
 σιν αἱ μακραι περίοδοι, κα-
 δάπερ καὶ παρὰ Δημητρί-
 ωι κεῖται περὶ τῶν Ἰσοκρά-
 τους· Ἱερώνυμος δὲ φη-
 σιν ἀναγνῶναι μὲν αὐ-
 15 τοῦ τοὺς λόγους καλῶς
 δυνήσεσθαι τινα, δημη-
 γορῆσαι δὲ τὴν τε φωνὴν
 καὶ τὸν τόνον ἐπαίρον-
 τα καὶ ἐν ταύτῃ τῇ κατα-
 20 σκευῇ μετὰ τῆς ἀρμοστού-
 σης ὑποκρίσεως εἰπεῖν
 οὐ παντελῶς· τὸ γὰρ μέ-
 γιστον καὶ κεινητικώ-
 τατον παρεῖσθαι τῶν
 25 ὄχλων· ἄψυχον γὰρ αὐτοῦ
 καὶ ἄνευ παθημάτων εἶναι

COL. XVIII.

- τὴν λέξιν καὶ οἰονεὶ πρὸς ἓνα
 τόνον πεποιημένην, τὸ δὲ
 κεκλασμένον καὶ παντο-
 δαπὸν καὶ ἐπιτάσει τε καὶ
 5 ἀνέσει καὶ ταῖς παθητικαῖς
 ὑπερθέσεσιν διειλημμέ-
 νον ἀποβεβληκέναι, τῇ δὲ
 λειότητι διὰ παντὸς
 δουλεύειν. τοιγαροῦν εὖ
 10 ἀναγνωστὸν μὲν εἶναι τῆς
 φωνῆς ὑφειμένης, ἐπαρ-
 θεΐσης δὲ ταῖς πε-
 ριόδοις καὶ οὖσαν τὸν
 λέγοντα καὶ τὴν ὑπόκρι-
 15 σιν ἀφαιρουμένου καὶ σχε-
 δὸν ἐναντίαν τῇ τῶν πο-
 λειτικῶν· τὸν δὲ πολειτευ-
 όμενον ἐπὶ τὰ ποιοῦντα
 πολιτικὴν δεῖν καὶ δημη-
 20 γορικὴν κατακεχύσθαι
 λέξιν καὶ μὴ τὴν ἐπιδί-
 φριον καὶ καταψιδυρίζου-
 σαν τὸν λόγον. ὅμοιον
 γοῦν εἶναι τῷ δασὺ καὶ
 25 μέγα περιδέμενον πρό-
 σωπον παιδίου φωνὴν ἀ-
 φιέναι καὶ τὸ τοῖς "Ελ-

COL. XIX.

- λησιν συμβουλευόντα καὶ
 πλάσμα καὶ τὴν ἄλλην κα-
 τασκευὴν δημηγόρου περ-
 ιβαλλόμενον ἐπ' ἀναγνώσ-
 5 του παιδὸς φωνὴν ἀπο-
 δεδρακέναι μήτε τόνον
 μήτε πάθος μήδ' ὑπόκρι-
 σιν δυναμένου φέρειν . τοὺς
 δὲ νῦν οὐ ταὐτὸ μόνον
 10 ὁρῶμεν ἔχοντας, ἀλλὰ
 καὶ τῶν ἐκείνου προτίμων
 ἐφιλωμένως τὰ πολλὰ
 ῥύδην καὶ τόνω κεκλιμέ-
 νω ἢ καὶ διωργισμένως ἐκ-
 15 φέροντας, ὅταν δ' ἡθὺς ἐμ-
 φαίνειν θέλωσι, χειλοφώ-
 νως καὶ πεπλασμένως
 λαρυγγίζοντας . Ἀλλὰ
 δὴ τὰ μὲν περὶ τῆς ὑποκρί-
 20 σεως παραγγέλματα πρῶ-
 ην τισὶν ἐφλυαρήθη, θαν-
 μαστῶς δὲ καὶ τῶν ἡρώ-
 ων καὶ τῶν μετ' αὐτοὺς
 ὑπεκρείνοντο πολλοί,
 25 καθάπερ ἐστὶν λαβεῖν
 τὰ μὲν παρὰ ποιητῶν,

τὰ δὲ καὶ παρ' ἱστορικῶν κα-
 ἔ ὧν αὐτοὶ γραπτῶν καταλε-
 λοίπασιν, οἱ δὲ τεχνογρά-
 φοι καὶ φανερόν καθιστᾷσιν
 5 τὸ κατ' ἀλήθειαν μὲν ὑπάρ-
 χον, ἐπικρυπτόμενον δ' ὑ-
 πό τῶν πολιτικῶν, ὅτι
 τοῦ φανῆναι σεμνοὶ καὶ κα-
 λοὶ κάγαθοι, μάλιστα δὲ τοῦ
 10 πλανῆσαι τοὺς ἀκούοντας,
 ἔτι δὲ τοῦ δεινῶσαι μεθο-
 δεύουσι τὰς ὑποκρίσεις,
 ὧν οὐδενὸς ὁ τῶν ἄλλων
 τεχνεΐτης, οὐχ ὅτι τῶν
 15 κατὰ φιλοσοφίαν προσ-
 δεῖται· διὸ καὶ τῶν πρὸς
 τι τὴν ἐπιτετευγμένην
 ὑπόκρισιν εἶναι τις λέγων
 οὐκ ἂν διαμαρτάνοι· ῥήτο-
 20 ρι μὲν γὰρ ἢ τοιαύτη, τά-
 χα δὲ καὶ τῷ πολιτικῷ
 καὶ τῷ σοφιστῇ διαφό-
 ρος πρά——— προσήκει,
 φιλοσόφῳ δ' ἑτέρα, τοῖς
 25 δ' ἀπ' ἄλλων μαθημάτων
 ἄλλη καὶ νέω

COL. XXI.

- καὶ γέροντι παραλλάττου-
 σα καὶ γυναικὶ δηλονότι,
 μᾶλλον δὲ καὶ κατὰ τόπους
 ἑτεροῖα πρέπει· παρ' ἄλλοις
 5 γὰρ ἄλλη διαχωρεῖ καὶ κα-
 ταγελάται· προσειλήφθω
 δ' ὅτι καὶ τὰ πλείω τῶν παρ-
 ανγελμάτων παιδαγω-
 γοῖς ἔοικεν, οἱ δὲ τὴν τέ-
 10 χνην καὶ διὰ τούτων ὑ-
 πολαμβάνουσι μεγαλύ-
 νειν· Ἀλλὰ μὴν οἱ μὲν
 τῶν σοφιστῶν τὰς κοι-
 νὰς φρένας ἔχοντες οὐ
 15 περὶ τῶν ἐν παντὶ προ-
 βλήματι προοιμίων καὶ
 διηγήσεων καὶ πίστεων
 καὶ ὑπεξαιρέσεων καὶ
 ἐπιλόγων ἑαυτοῖς οἶον-
 20 ται προσήκειν, ἀλλὰ τῶν
 ἐν τῷ πολιτικῷ, τὸ δὲ
 τῶν παχυτέρων πλῆθος
 ὥς μόνοις ταῦτ' ἐκπονεῖ-
 ται λέγει, διείληφε δὲ οὐ-
 25 τ' εἰ μόνα τὰ πολιτικά
 διὰ τούτων φησὶν προ-
 βαίνειν τῶν μερῶν, οὐτ' εἰ

COL. XXII.

- πάντα μὲν, μόνοι δ' αὐτοὶ
 τὰς εἰς πάντ' ἐναρμοττού-
 σας μεθόδους ὑπογράφου-
 σιν, οὐτ' εἰ μόνοι περὶ τῶν
 5 ἰδίων ἢ μάλιστα πάντων
 παρέδοσαν, οἱ δ' ἄλλοι παρα-
 λελοίπασιν ἢ βραχέως ἐ-
 φεστήκασι ταῖς ἰδίως τοῖς
 ἑαυτῶν ἐμπρέψαι δυνα-
 10 μέναις ὧν τὸ μὲν πρῶτον
 ἀθλιόν ἐστιν ὅτι σχεδὸν
 πᾶν σκέμμα διὰ τούτων,
 ἀλλ' οὐ τὸ πολιτικὸν μό-
 νον διοικεῖται· τὸ δὲ
 15 δεύτερον ὅτι περὶ τῶν κα-
 τὰ φιλοσοφίαν καὶ γραμ-
 ματικὴν καὶ μουσικὴν
 καὶ γεωμετρίαν καὶ τᾶλ-
 λα τοῖς ὅλοις οὐδὲν οἱ τε-
 20 χνολόγοι παραδεδώκα-
 σιν, οὐδ' ἐστὶν κοινὰ τινα
 τά γε συνέχοντα πάν-
 των παραγγέλματα, οὐ-
 δ' εἴπερ ἦν, μᾶλλον αὐ-
 25 τοῖς συνεκεχώρητο ἢ
 διέγνωστο τῶν ἄλλων,
 ἀλλ' εἰ τὸ κατὰ λόγον ἐξε-

COL. XXIII.

τάζειν βούλοιτό τις, τοῖς φι-
λοσόφοις· τὸ δὲ τρίτον

> ὅτι καὶ τοῖς ἄλλοις μὲν ὑ-
πὲρ τῶν οἰκείων, ἀλλὰ

5 δὴ μάλιστα τοῖς φιλοσό-
φοις

θαι κατ' ἀποδεικνύ-
ειν

ειν

10 ἐκτετεχνολόγηται, διη-
γήσεσιν δ' ἴσως καὶ τοῖς
ἐπιλεγομένοις οὐ δαφι-
λῶς χρῶνται, πλὴν οὐ-

δὲ περὶ τούτων ἀμελέσ-

15 τερον ἐκείνων ἀνεστρά-
φησαν. Τῆς δ' αὐτῆς ἀ-

διαληψίας ἔχεται καὶ τοῦ-
το λεγόμενον ὑπὸ τινων,
ὅτι μόνης ἢ μάλιστα

20 τῆς ῥητορικῆς ἐστὶν τὸ
τοὺς ἐνδεχομένους

εἰς ἕκαστον λόγους ἐξ-
ευρίσκειν, διὸ καὶ τέλος
αὐτῆς τοῦτ' εἶναι τινες

25 ἔφησαν· πρῶτον μὲν

> γὰρ οὐδὲν διαφέρει τοῦ-
το τῆς εὐρέσεως, μᾶλ-

COL. XXIV.

λον δ' οὐδὲ τὸ περὶ τῶν πέν-
 τε τοῦ λόγου μερῶν τῆς
 εὐρέσεως · εὐρέσεις γάρ εἰ-
 σιν αἱ καὶ ἑκαστον ἐπι-
 5 τεύξεις, οἱ δ' ὥς

10 — δεύτερον δὲ εἰ μὲν
 καὶ πρὸς ἑκαστον τῶν ἐν
 ἱατρικῇ καὶ μουσικῇ καὶ
 γεωμετρίᾳ καὶ τῶν ἄλ-
 λων τοὺς ἐνδεχομένους
 15 εὐρίσκειν λόγους φασὶ
 τὴν ῥητορικὴν, τὰ πάν-
 τ' αὐτὴν εἶναι νομίζου-
 σι καὶ δῆλον ὅτι φαίνον-
 ται κατὰ τὴν ἐπανγγελί-
 20 αν πρὸς πάντ' εὐποροῦν-
 τες · οὐδὲ γὰρ ὥς ἤδη πολ-
 λάκις εἶπαμεν, αὐτοῖς
 προσήκει τὰς κοινὰς
 περὶ πάντων μεθόδους
 25 παρεγγυᾶν μᾶλλον ἢ
 τισιν τῶν ἄλλων, οὐδ' εἰ-
 σι μὲν κοινὰ περὶ πάν-

COL. XXV.

- των, ἀλλ' ἴδιαι καθ' ἐκάστην
 ἐπιστήμην αἶγε συνέχου-
 σαι καὶ πάρεστιν ἐν ἐτοι-
 μωι λέγειν ἧς ἂν ἐπὶ αι-
 5 νωσι τοῖς ἀπ' αὐτῆς τε-
 χνεῖταις ἐπησθῆσθαι
 τῆς εὐρέσεως τῶν ἐν
 τοῖς ῥητορικοῖς ἐνδεχο-
 μένων λόγων. ἄλλως
 10 δὲ οὐδὲ τῶν φιλοσόφων
 τοὺς κατ' ἄλλην φιλοσο-
 φίαν πρὸς ἕκαστον ἐν-
 δεχομένους λόγους εὐ-
 ρίσκειν δυναμένων, ἀδλι-
 15 ότης βαθεῖα τοὺς ἐν ἐτε-
 ρογένει τέχνην προσποι-
 εῖσθαι, καὶ τὸ πέρας οὐδὲ ἐφήρ-
 μοσταί τι τοῖς ἄλλοις ἐν
 ταῖς τέχνολογίαις αὐ-
 20 τῶν ἀλλὰ τοῖς πολιτικοῖς
 μόνον προβλήμασιν·
 ἃ γὰρ αὖ περὶ τῶν θει-
 κῶν λέγουσιν, ἡδονῆς
 μὲν γέμει πολλῆς, οὐ-
 25 κ' εὐκαιρα δ' ἐστὶν νῦν ἐξ-
 ετάζεσθαι, τὸ δὲ τοσοῦ-
 το καὶ νῦν εἰπεῖν ἀπό-

COL. XXVI.

- χρη διότι κατὰ τέχνην
 καὶ μάθησιν ἐκάστην ἐσ-
 τί τινα καὶ περὶ ἀορίστων
 καὶ περὶ ὠρισμένων ὑπὲρ
 5 ὧν ἑκατέρου τοὺς ἐνδε-
 χομένους ἐξευρεῖν λό-
 γους μόνων ἐστὶ τῶν
 καθ' ἐκάστην ἐπιστημό-
 νων ὥστε καὶ ῥητόρων
 10 τὰ κατὰ τὴν ῥητορικὴν
 ὠρισμένα καὶ ἀορίστα·
 τὸ δὲ τῶν ἄλλων τινὸς
 ἀντιποιεῖσθαι μαργει-
 τομανίας ὄρους ἴστησι.
 15 ἐξέστω τοιγαροῦν καὶ
 τέλος ἀποφαίνεσθαι
 τῆς ῥητορικῆς, εἰ καὶ κα-
 ταγέλαστον, τὸ τοὺς ἐν-
 δεχομένους εἰς ἕκαστον
 20 πρόβλημα ῥητορικὸν
 ἐξευρίσκειν καὶ λέγειν,
 τὸ δὲ πρὸς ἕκαστον ἀ-
 πλῶς δεσμῶν ἔχει χρεί-
 αν, ἐκ περιουσίας δὲ λέ-
 25 γωμεν ἡμεῖς τὸ μη-
 δὲν ἀγαθὸν ὑπάρχειν,

COL. XXVII.

εἴπερ ἐστὶ δυνατόν, εὐρεῖν
 λέγειν δύνασθαι καὶ ἢ τὸ
 φανυλότατον, ἀλλὰ μὴ
 μόνον τὸ χρήσιμον, εἰ καὶ
 5 τὸ τὴν διάθεσιν ἔχειν
 ἐπὶ τινων ἀφ' ἧς εὐρεθή-
 σεται, τειμιώτατον. εἰ

δὲ περὶ τῶν κατὰ τὰς κοι-
 νὰς αἰσθήσεις ἐπιβλεπο-
 10 μένων, καὶ ὑπὸ παιδὸς
 ἐλεγχθεῖης ἂν τὸ δὴ λε-
 γόμενον· χωρὶς γὰρ τοῦ
 φιλοσοφίας ἀντιποιήσασ-
 θαι δηλὸν ὡς ὁ τοὺς ἐν-
 15 όντας οὕτως εὐρίσκων
 λόγους ὀφείλει καὶ τοὺς
 ἀναγκαίους εἰδέναι, καὶ
 τοὺς ἐνδεχομένους
 μὲν, οὐ μὴν ἀναγκαίους·
 20 ἔνεισι γὰρ ἑκάτεροι, τὸ δὲ
 τί δι' ἀναγκαίων καὶ τί δι'
 ἐνδεχομένων περαι-
 νεται πολλοῦ δεδεήκα-
 σι γεινώσκειν, εἰ καὶ κτυ-
 25 ποῦσι ἐν τοῖς συμβουλευ-
 τικοῖς τόποις τὰς ὀνο-

COL. XXVIII.

- μασίας, ἔτι δὲ πρότερον
 τί δυνατόν ἐστιν γενέσ-
 θαι καὶ τί τοῖς ὅλοις ἀδύ-
 νατον ἐπίσταςθαι προς-
 5 ἦκον, ὅπως ἂν τὸ μὲν εἰς
 τὸν λόγον παραλάβωσι, τὸ
 δ' ὑπερβῶσι, μανία δὲ πολ-
 λὴ τὸ περιάπτειν αὐτοῖς
 τὰ διὰ μέσης θεωρού-
 10 μενα φυσιολογίας. καὶ
 μᾶλλον δὲ κοινότερον
 ἔτι τοὺς ἀληθεῖς ἐνεῖ-
 ναι συμβέβηκεν, οὐχὶ τοὺς
 ψευδεῖς [καὶ μ]αταίους, ἀ-
 15 νάγκη κρίσιν αὐτοὺς ἔ-
 χειν τᾶληθους τε καὶ
 ψευδούς, οὗ πολὺ μᾶλλον
 ἢ γ' ἐτέρων ἐνδέουσιν, ἐ-
 πεί καὶ τὸ περὶ τοῦ δίκαι-
 20 ον εἶναι τόδε τι καὶ σῶ-
 φρον καὶ γενναῖον καὶ με-
 γαλόψυχον καὶ φιλικὸν
 καὶ πρὸς θεοὺς εὐσεβεῖς
 καὶ πρὸς εὐεργέτας εὖ-
 25 χέριστον καὶ τὸ προση-
 κον ἀπλῶς ἀπάσαις ταῖς
 ἀρεταῖς ἐξευρίσκειν

COL. XXIX.

- φάναι τοὺς ὥς ὄνος λύρας
 τῶν φύσει καὶ κατ' ἀλή-
 θειαν ἀρετῶν ἐπηρεσθημέ-
 νους εὐηθία νομίζειν.
- 5 εἰ δ' ἐροῦσι τὰ φαινόμενα
 τοῖς πολλοῖς τοιαῦτ' εἶ-
 ναι καὶ ἀληθῆ καὶ δυνατὰ καὶ
 ἀναγκαῖα μόνον ἐξευρίσκειν
 καὶ τὰ πιθανότητ' ἔχοντα
- 10 χωρὶς τοῦ μηδὲν ἕτερον
 λέγειν ἢ τὸ τοὺς ἐνόντας
 πολιτικούς λόγους ἐξευ-
 ρίσκειν τὸν πολιτικόν, οὐ-
 δ' ἔστηκεν τὰ φαινόμενα
- 15 τοῖς πολλοῖς ὥστε κεινοῦν-
 ται πολλάκις ὃ καὶ συμβαί-
 νον θεωροῦμεν· τοὺς δὲ
 πιθανοὺς εἰ μὲν πάλιν τοὺς
 τοῖς πολλοῖς φανησομέ-
- 20 νους λαμβάνουσι, ταῦτ' αὖ-
 ῥητέον, εἰ δὲ τοὺς συνεν-
 γίζοντας τοῖς οὖσιν ἢ καὶ
 τοὺς προχείρως εἰς συν-
 κατάθεσιν ἐπισπώμενους
- 25 ὄντας, ὅτι, μὴ τῶν ὄντως
 τοιούτων ἐπιγινωσκομέ-
 νων αὐτοῖς, οὐδέτερον

COL. XXX.

κατανοηθήσεται τῶν εὐρη-
 μένων. ἴσως δὲ τις ἐρεῖ μὴδ' ὅ-
 λως τὴν δύναμιν ἀφ' ἧς ἐσ-
 τὶ τὰ πολιτικά πάντα καὶ
 5 τὰ σοφιστικά τῶν ῥητόρων
 ἐξευρίσκειν καὶ λέγειν ὄφε-
 λας ἔχειν τι πρὸς τὴν μὴθ-
 ενὸς ἀνθρώπου μακαρίαν
 ζωὴν · ἐγὼ δὲ καὶ λέγω τοὺς
 10 σοφιστὰς μὴδὲ πολλοστὸν
 ἐξευρίσκειν τῶν ἐνδεχο-
 μένων ἐν τοῖς πολιτικοῖς,
 ὅσον ἐπὶ ταῖς τεχνολογίαις ·
 πάλι δ' ἕτερος μὲν φήσκει καὶ
 15 τοὺς μεγάλους σοφιστὰς
 ἐν τοῖς σοφιστικοῖς ἀδυνα-
 τεῖν ὃ καὶ τὰς ἐκδεδομέ-
 νας ὑπ' ἄλλων ἄν τεχνας
 καὶ τὰ παραπλήσια διασα-
 20 φεῖν · ἐγὼ δὲ τοὺς μὲν
 > ἀληθεῖς λόγους οὔτε τοὺς
 σοφιστὰς οὔτε τοὺς πο-
 λιτικούς ῥήτορας ἀνευ-
 ρίσκειν ἅπαντας, ἀλλὰ
 25 καὶ τοὺς πλείονας ψευδεῖς
 οὔτε τοὺς τὸν ἀγαθὸν εἰς
 συνκατάθεσιν ἐπεσπασ-

COL. XXXI.

- μένους πιθανούς, ἀλλὰ τοὺς
 πλείους τὸν φαυλότατον καὶ
 τὰ πλείστα λέγειν ἔξω τῶν
 ἐνδεχομένων ὄντα, παρα-
 5 λογιζόμενα δὲ τοὺς ἀκούον-
 τας προκείμενον
 τις ἀνευ
 πάντας δὲ τοὺς ἐνόντας·
 ἑξεύροι τις [οὐκ ἄ]ν ἀπό τι-
 10 νος ἐπιπτώσεως
 ὅτι γε παρὰ τούτους
 οὐδέν ἐστιν ἕτερον, εἰ-
 πεῖν ἀδυνατήσκειν, ἐπει-
 δὴ φιλοσοφωτέρας ἐστὶ
 15 καὶ βαθείας γε συνέσεως τὸ
 τοιοῦτον. Ἀλλὰ ταῦτα
 > μὲν ἀξιωθήσεται τινος ἔτι
 λόγου καὶ κατ' ἄλλα μέρη τῆς
 διεξόδου, νῦν δὲ καὶ κεῖ-
 20 να διαληπτέον αὐτῶν,
 ὅτι τῶν προβλημάτων
 τὰ μὲν ἐστὶν δικανικά,
 τὰ δὲ συνβουλευτικά, τὰ
 δὲ περὶ τοὺς ἐπαίνους καὶ
 25 ψόγους, ὧν τὰ μὲν συνέ-
 χειν ἔφασαν τὰς πρὸς ἀλ-
 λήλους ἐπιπλοκάς, τὰ δ' ὑ-

COL. XXXII.

- πογράφειν τὰ συμφέρον-
 τα πᾶσιν, τὰ δ' ἐπὶ τὰς ἀρε-
 τὰς προτρέπειν καὶ τῶν
 κακιῶν ἀπαλλάττειν. Πε-
 >
 5 ρὶ μὲν οὖν τῶν δικανικῶν
 καὶ συμβουλευτικῶν εἰς ἄλ-
 λον καιρὸν ἐπιτηδειότερον
 ὑπερθρησόμεθα· καὶ γὰρ ὑπ' αὐ-
 τῶν ἀδολεσχότερον ἐκεῖ
 10 παλιλλογεῖται, πλὴν τοσοῦ-
 τ' εἰπεῖν ὅτι τὸ δικανικὸν
 οὐ δῆπου δικανικὸν λέγου-
 σιν ἢ τοῦναντίον ἀκούσονται
 παρ' ἐνίων, ἀλλὰ δικασ-
 15 τηριακὸν, καὶ πάλι τὸ συμ-
 βουλευτικὸν οὐ τοῖς κατὰ
 μέρος ἀνθρώποις ὑπὲρ
 τῶν εἰς βίον μακάριον ἀνη-
 κόντων, ἵνα μὴ φανερά
 20 ψεύδονται καὶ φῇ τις αὐ-
 τοὺς πρῶτον ἑαυτοῖς τὰ-
 ναντιώτατα συμβεβου-
 λευκέναι τὴν ζωὴν
 ταύτην ἐλομένοις, ἀλ-
 25 λὰ δήμῳ καὶ πλήθεσιν
 κοινῶς περὶ τῶν πολει-

COL. XXXIII.

τικῶν λεγομένων πρα-
 γμάτων καὶ διότι τούτων
 ἑκάτερον οὐχ ὑπὸ τῶν σο-
 φιστῶν καὶ ἀπὸ τῆς τέχνης
 5 ἀλλ' ὑπ' ἄλλων γίνεται καὶ
 κατὰ δύναμιν ἄλλην . ὑπὲρ
 > δὲ τῶν κατὰ τοὺς ἐπαίνους
 καὶ ψόγους νῦν λέγωμεν ,
 ὅτι τοῖς πολιτικοῖς τῶν
 10 ῥητόρων παρασπείρε-
 ται μὲν οὐκ ὀλίγων ἐγκώ-
 μια καὶ ψόγοι , καθ' ἑαυτὰ
 δ' οὐ ποιεῖται , μᾶλλον δ' οὐ-
 δὲ παραπλήσια τοῖς τῶν
 15 σοφιστῶν ἐστίν , οὐδὲ πε-
 ρὶ τινων γέινεται ἄλλων ἢ νῦν ἀ-
 νατεινόντων εἰς τὸ κοι-
 νὸν οὐδ' ὅλως ἀντιποιοῦν-
 ται μόνοι τοῦ τινὰς
 20 ἐπαινεῖν καὶ ψέγειν δύνασ-
 θαι , τὸ δὲ σοφιστικὸν γέ-
 νος τοῦτ' ἐπαγγέλλε-
 ται , πρὸς ὃ καὶ λαλήσομεν
 ἐπὶ τοὺς ἐκδεδομένους
 ὑπ' αὐτῶν λόγους ἀναφέ-
 ροντες . Εἰ μὲν οὖν ὥσ-
 περ ἔνιοι περὶ αὐτοῦ φατίζον-

COL. XXXIV.

- ται , μόνοι φασὶ πᾶν ὅλως
 πρᾶγμα δύναμιν ἔχειν ἐ-
 παινεῖν καὶ ψέγειν , ἄξιον πυ-
 θέσθαι , πότερον ταῦτα λέ-
 5 γουσιν , ὅταν μὲν θελήσω-
 σιν , ἐγκωμιάζειν , ὅταν
 δὲ βουληθῶσι , ψέγειν , ἢ τὰ
 μὲν ἐπαινετὰ μόνον
 ἐγκωμιάζειν , τὰ δὲ ψε-
 10 κτὰ μόνον ψέγειν ; εἰ μὲν
 γὰρ τὸ πρότερον , μετὰ τῆς
 ἀποπληξίας τοῦ τὰ ψεκτὰ
 μὲν ἐγκωμιάζειν , τὰ δ' ἐ-
 παινετὰ ψέγειν , οὐδ' ἔστιν
 15 ἔπαινος οὐδὲ φόγος τῶν
 οὐκ ἐχόντων ἃ τις φήσκει .
 πολλὰ δὲ οὐδ' ὅλως ἔπαι-
 νον ἢ φόγον ἐπιδέχεται
 τῶν πραγμάτων . εἰ δὲ
 20 τὸ δεύτερον , οὐ μόνον
 τὴν σοφίαν αὐτοῖς ἀπο-
 νέμουσι , ἀλλὰ καὶ τὴν εἰ-
 δησὶν ὧν ἕκαστον ὥφε-
 λημάτων καὶ βλαμμάτων παρασκευάζει ,
 25 καὶ θεωροῦνται πολλὰ
 μὲν τῶν ἐπαινετῶν ψέ-
 γοντες , οὐκ ὀλίγα δὲ τῶν

COL. XXXV.

- ψεκτῶν ἐπαινοῦντες . εἰ
 μέντοιγε τῶν θεῶν καὶ
 τῶν ἡρώων ἐγκώμια
 δύνασθαι ποιεῖν ἐπαγγέλ-
 5 λονται , τῶν δ' ἀνθρώπων
 τοὺς μὲν εὐλογεῖν , τοὺς
 δὲ δυσφημεῖν καὶ τοὺς
 αὐτοὺς ὅταν προέλων-
 ται ποιεῖν ἐκάτερον , ἡ-
 10 μεῖς λέγομεν χωρὶς τοῦ
 καὶ ἀναισθήτων οὐχ οἶον
 ἀλόγων ζώων αὐτοὺς ἐν-
 κώμια πεποιηκέναι , δι-
 ὅτι θεῶν μὲν οὐδεὶς οὐδ' ἡ-
 15 ρῶων ἐγκωμίου δεῖται
 τοῦ παρ' ἀνθρώπων . ἔσ-
 τιν τὸ πᾶν ἔλαττον αὐ-
 τῶν καὶ τὸ κατατευχθὲν ,
 ἀπρεπέστατον δὲ τὸ γει-
 20 νόμενον ὑπὸ τῶν σοφισ-
 τῶν . διὸ καὶ λέγουσιν Ἀ-
 ριστοτέλην ἢ τινα μέν-
 τοι πρὸς Ἀναξιμένην ἢ
 τινα δὴ ποτ' εἰπεῖν τῶν
 25 σοφιστῶν τῆς εἴτ' Ἀρτέμιδος
 εἴτ' Ἀθηνᾶς ἐγκώμιον
 γράψαντα καὶ σεμνυνό-

COL. XXXVI.

- μενον, οὐκ οἶει γὰρ, εἰπεῖν, εἰάν
 ποτ' ἔρις γένηται τῶν θεῶν
 ὥς πρότερον, ἐρεῖν τὴν Ἀ-
 φροδείτην, καλὸν ἄρ' ἐνκώ-
 5 μιόν σου καὶ ὁ δεῖνα ἐποι-
 ησεν. τὸ δὲ τῶν ἀλόγων
 ζώων τὰ μὲν ἐνκωμιά-
 ζειν, τὰ δὲ ψέγειν οὐδὲν καὶ
 τῶν τοὺς βίους ὠφελεῖ δι-
 10 ἃ τὸ μήτ' αἰσθάνεσθαι τῶν
 λεγομένων αὐτά, μήτ' ἐ-
 πιδέχεσθαι μετάθεσιν
 ἐκ τῆς οἰκείας φύσεως,
 ἄνθρωποι δὲ προτρέπον-
 15 ται μὲν ἐπὶ τὸ σπουδαῖ-
 ον ὑπὸ τινων ἐπαίνων καὶ
 τῶν κακῶν ἀφίστανται
 διὰ τινος φόβου. ἄλλ' οἱ
 ῥητορικοὶ σοφισταὶ Βου-
 20 σείριδας καὶ Πολυφήμους
 καὶ τοιούτους ἄλλους ἐγ-
 κωμιάζοντες τὰ τῶν
 ἀγαθῶν ἑπαθλα κοινο-
 ποιοῦσι καὶ πολλοὺς εἰ-
 25 ναι πονηροὺς προτρέ-
 πονται καὶ προκρει-
 νοντες ἐν ταῖς συμβλή-

COL. XXXVII.

- σεσιν τῆς Πηνελόπης Κλυται-
 μνήστραν· καὶ τὸν Πάριν
 Ἀλέξανδρον Ἑκτορος ἀ-
 φανίζουσι τὰς ἀρετὰς
 5 τῶν ἀγαθῶν ὅσον ἐφ' αὐ-
 τοῖς, οὐδ' αὐτοὶ μέντοιγε
 ἀπὸ διαδέσεως αὐξητι-
 κῆς μὲν τῶν ἀρετῆ φο-
 ρων ἀνδρῶν, μειωτικῆς
 10 δὲ τῶν πονηρῶν τοὺς
 μὲν ἐγκωμιάζειν, τοὺς
 δὲ ψέγειν ἐπιχειροῦσιν, ἀλ-
 λ' ἢ διὰ κέρδος ἢ διὰ φόβον ἢ
 δυνάμεως ἐπιδείξιν
 15 ποιούμενοι, καὶ ἄρα
 ποτὲ τῶν ἀγαθῶν τινὰς
 ἐγκωμιάζωσι καὶ τῶν
 ἀτόπων κατηγοροῦσιν,
 οὐ τῶν κατ' ἀλήθειαν ὄν-
 20 των, ἀλλὰ τῶν πολ-
 λοῖς νομιζομένων καὶ
 καθόλου τῶν τὰς δημώ-
 δεις ἀρετὰς καὶ κακίας
 ἐχόντων. ἐκ γὰρ αὐτῶν
 25 ὄντων ὡς ἀληθῶς, καὶ
 τὰς κατὰ φύσιν ἀρετὰς

COL. XXXVIII.

- καὶ κακίας ἤδεσαν καὶ πο-
 λὺ πρότερον αὐτοὶ τὰς μὲν
 ἐκέκτηντο, τῶν δ' ἐκαθά-
 ρεον. Οὐ μὴν ἄλλ' ἐπεὶ
 5 πρᾶγμα καθ' ἑαυτὸ τοῖς
 ὅλοις οὐθέν ἐστιν ἐπαι-
 νετὸν ἢ ψεκτὸν, ἀλλὰ
 γίνεται τὸ μὲν καθ' ὅ-
 σον ὁμολογεῖ τῷ τέλει
 10 τῶν ἀγαθῶν, τὸ δὲ κα-
 θ' ὅσον τῷ τῶν κακῶν
 ὃ μὴ ταῦτ' ἐπιεικῶς ἐπι-
 λελογισμένος οὐδὲ κα-
 τὰ τὴν ἀναφορὰν τὴν
 15 ἐπ' αὐτὰ διορίζειν δυνή-
 σεται τὰ λαμβανόμενα
 πρὸς τοὺς ἐπαίνους, ὃ δὴ
 καὶ γινόμενον ἐπὶ τού-
 των ὁρῶμεν. οὔτε γὰρ
 20 ἐπὶ τοῖς ἅπαντ
 ψέγουσιν, οὔτ' ἐπὶ τοῖς
 παρ' ἡμᾶς ἐπαινοῦσι, πολ-
 λὰ δ' οὐδ' ὅλως ἀγαθοῦ
 φύσιν ἔχοντα παρα-
 25 λαμβάνουσιν, τινὰ δὲ

COL. XXXIX.

- καὶ κακοῦ καὶ μεγάλου πολ-
 λάκις, ἐνδιατρεΐβουσιν
 τε μᾶλλον ἢ συμφέρει
 τοῖς ἐπαινουμένοις, ἔσ-
 5 τιν δ' ὅτε χαύνωσιν ἐργά-
 ζονται διὰ τὰς τῶν μετρί-
 ων ἐκξονκώσεις καὶ κα-
 τὰ πρόσωπον ἐξυμνοῦν-
 τες εἰς μεγάλας ἄττου-
 10 σιν διατροπὰς, ἀστοχοῦ-
 σιν δὲ καὶ τῶν συνακουόν-
 των προσώπων καὶ τῶν
 ιδίων καὶ τῶν περιστά-
 σεων ἐν αἷς διατίθενται
 15 τοὺς ἐπαίνους· ἀγνοοῦ-
 σιν δὲ καὶ πότε χάριν
 τῶν ἐπαινουμένων
 ἐνκωμιαστέον καὶ πό-
 τε χάριν ἄλλων καὶ πό-
 20 τε ἡμῶν αὐτῶν καὶ πάν-
 θ' ὅλως ἅπερ ἡμεῖς ἀναγ-
 καίαν ἔχοντα χώραν
 πρὸς τοὺς ὀνησιφόρους
 ὕμνους ἐν τῷ περὶ ἐ-
 25 παίνου λόγῳ διαστέλ-

- λομεν, ὑπακουέσθω δὲ
 > τὰ τοῖς εἰρημένοις ἀντί-
 στροφα καὶ ἐπὶ τῶν ψόγων.
 Ἄλλως δὲ τούτοις παρα-
 5 κολουθεῖ τὸ μηδεσὶν πο-
 τ' ἐνκωμιάζουσι πιστεύ-
 εσθαι τάληθῃ λέγειν δι-
 ἅ τὸ καὶ ἀπολήρους ἐπαι-
 νεῖν, πολλάκις δὲ, καὶ μᾶλ-
 10 λον, καὶ τοὺς αὐτοὺς οὓς
 ποτε ἔψεξαν, πάλιν ἐ-
 παινεῖν, τοὺς δὲ καὶ ἐπὶ
 τοῖς αὐτοῖς, οὐ μόνον δὲ
 τῶν εἰς εὐδαιμονίαν
 15 ἢ κακοδαιμονίαν ἀνη-
 κόντων ἀδυνάτους καὶ
 ἐνκώμια διατίθесθαι καὶ
 ψόγους, ἀλλὰ καὶ τῶν
 τὰ τὰς ἄλλας ἐπιστή-
 20 μας καὶ δυνάμεις ἐξε-
 χόντων ἢ ἀποτετευ-
 γμένων, εἰ μὴ τὸ περὶ
 ὧν οὐδ' ἔννοιαν ἔχουσιν,
 θέλειν ἐνκωμιάζειν καὶ
 25 ψέγειν, ἐκάτερον προσα-

COL. XLI.

γορεύουσιν . ἀλλὰ μὴν οὐ-
δ' ἐφ' οἷς ἐπαινοῦσι καὶ ψέγου-
σι

- 5 . ποιηταὶ καὶ
μάλισθ καδυ-
μνοῦσι , τάχα δ' οὐδὲ τῶν
φιλοσόφων ἔνιοι . τί γὰρ
10 πάλιν δεῖ λέγειν ὅτι πα-
σὶν ἐστὶν ἐξουσία τὸ κα-
τὰ μηδεμίαν αἰτίαν μό-
νοις ἀποδεδομένον τοῖς
ῥητορικοῖς σοφισταῖς . ἐ-
ὰν δ' εἰς ἐκεῖνο καταντή-
15 σωσιν , ὅτι τὰ τοιαῦτα ἐν-
κώμια λέγειν καὶ γράφειν
οἶδασιν οἷα περιφέρεται ,
καὶ τοὺς τοιούτους ψόγους
οἶους παρειλήφαμεν , εἰ
20 δὲ βούλονται καὶ μόνοις
συνχωρήσομεν . ἴσον γὰρ
ἐστὶν τῶι τὰ τῶν ῥητο-
ρικῶν ἔργα τῶν ῥητορι-
κῶν εἶναι . περὶ μέντοι
25 τοῦ χρησιμεύειν τι τοῖς
ἐγκωμιαζομένοις

- καὶ ψεγομένοις
 ἢ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις διαμ-
 φισβητήσομεν, οὐδένα θεω-
 ροῦντες ἐπανορθούμενον
- 5 δι' αὐτῶν, οὐδ' ἐπινοοῦντες
 ὥς ἂν δύναιντο. Καὶ μὴν ὃν
 Δημήτριος μετὰ τοῦ σοφισ-
 τικοῦ ἤνεγκε τῶν λόγων
 προστιθεὶς τῷ δημηγορι-
- 10 κῶι καὶ δικανικῶι, τὸν ἐν-
 τευκτικὸν ἅπασιν, εἰ μὲν
 λαμβάνει τὸν τοῖς πλήθε-
 σιν ἐντευκτικὸν καὶ τὸν
 κατὰ πρέσβειαν τοῖς δυνάσ-
- 15 ταις, ἐχέτω μὲν ἐπὶ τοῦ
 παρόντος· ὁ γὰρ ἐκ τούτων
 ἀγαθὸν γέινεται, μετὰ ταῦ-
 τα ἀποψόμεθα· διότι
 δὲ ταύτου καὶ ταῦτα καὶ τὸ
- 20 σοφιστικὸν εἶδος ἐποίη-
 σεν, λεγέσθω διαμαρτά-
 νειν· εἰ δὲ τὸν περὶ τῆς ἀλ-
 ηθείας λόγον ἴδιον ἡμῶν
 ὄντα καὶ ποικίλως ἐπιδει-
- 25 κνύμενον τῶν φιλοσό-
 φων ἀφαιρούμενος τοῖς
 ῥητορικοῖς ἀνατίθησι, τὴν
 ἐν τοῖς πολιτικοῖς ἐαν-

COL. XLIII.

τοῦ ποτὲ γεινομένην ἐξου-
σίαν καὶ ἐπὶ τὰς σκέψεις με-
τάγει τὰς πίστεων δεομέ-
νας ἀποτεδεωρημένων.

- 5 Τοιγαροῦν, ὦ Γάϊε, παρὰ πάν-
των ἃ μέρη φασὶ τινες καὶ
διδάγματα τῆς ῥητορικῆς
ὑπάρχειν, ὅτι τὰ μὲν κα-
τέψευσται, τὰ δ' οὐδὲν χρη-
10 σιμεύει τοῖς μὴ τὰ ῥητο-
ρικὰ σοφιστεύουσι, δῆλον ὅ-
τι πομπεύεται παρ' αὐ-
τοῖς τὸ μητέρα τῶν μα-
θημάτων καὶ τῶν τεχνῶν
15 εἶναι καὶ παρενθήκην καὶ
ἀφετήριον τὴν ῥητορικὴν
καὶ μᾶλλον ἔτι μετὰ τῆς
παιδοῦς λαμβανομένην.
τὸ γὰρ ὑπ' ἐνίων λεγόμε-
20 νον ὅτι καὶ βλάπτει προσ-
τεδεῖσ' ἀπάταις, εἰς ἄλλον
καιρὸν ἡμεῖς ὑπερβαλλό-
μεθα. τὸ μὲντοι μαρτυ-
ρεῖσθαι διὰ τῶν ἀποτε-
25 λεσμάτων, ὡς οἱ τὴν ῥητο-
ρικὴν πέρι διατρεῖψαντες

COL. XLIV.

- ἀμείνους γίνονται τῶν ὁμο-
 γενῶν, διαστελλόμεθα φάσ-
 κοντες, εἰ μὲν ἐν τοῖς ἰδί-
 οῖς ἀμείνους γείνεσθαι λέ-
 5 γουσιν, μὴ μόνον ψεύδεσ-
 θαι φανερώς, ἀλλὰ καὶ δια-
 νοήσεως ἐκπείπτειν ἀ-
 πάσης, εἰ μὴ διανόητον
 ἄρα τὸν μαθόντα μουσικὸν
 10 τὰ ῥητορικὰ μουσικώτερον
 ἀποτελεῖσθαι, τῆς ῥητορι-
 κῆς τὰ μουσικὰ μὴ διδασ-
 κούσης· εἰ δὲ τὰ κωλύοντα
 τοῖς θεωρήμασιν χρῆσθαι
 15 περίαιρεῖν, τὸ τῇ φιλοσο-
 φίαι προσὸν σφετερίζεσ-
 θαι μηδέν' εἰς τὸ τοιοῦτο
 φόρον προσφερομένους· εἰ
 δὲ πρὸς τὸ κατεργολαβεῖν
 20 μᾶλλον ἄλλων, κομψεί-
 αν τινὰ περιποιουμένους
 οὔτε πάντας ἐπιδείξειν
 τοῦτ' ἐκποριζομένους,
 ἀλλὰ καὶ τοῦναντίον πολ-
 25 λούς ἀποπείπτοντας καὶ
 προσέτι μειουμένους,

COL. XLV.

οὔτε μᾶλλον ἢ πλείονας
 ὑπὸ τῆς ῥητορικῆς ἢ ποιη-
 τικῆς καὶ γραμματικῆς καὶ
 φιλοσοφίας συνεργουμένους.

- 5 ἃ δὲ Γοργίας εἰςῆκται λέγων
 ὁ παρὰ Πλάτῳνι περὶ τοῦ
 τὸν ῥητορικὸν ἅπαντος τε-
 χνεῖτον τεχνικώτερον εἶ-
 ναι δόξειν, ἐν τοῖς ὕστερον
 10 γραφησομένοις λόγοις ἀπο-
 θεωρήσομεν.

Φιλοδήμου
 περὶ ῥητορικῆς
 Δ.

ARGUMENTUM QUARTI LIBRI PHILODEMI
DE ARTE RHETORICA.

In Catalogo Herculaneusium voluminum Oxoniensi editioni praemisso libri quos Philodemus de arte rhetorica composuit, hoc ordine enumerantur.

1007. *ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ ΠΕΡΙ ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ. Δ.* pp. 45.

Exstant in Vol. Hercul. Oxon. tom. II. p. 1—45.

1015. *ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ ΠΕΡΙ ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ* pp. 77.

1423. *ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ ΠΕΡΙ ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ. Δ. ΤΩΝ ΕΙΣ
ΔΤΟ ΤΟ ΠΡΟΤΕΡΟΝ.* pp. 19.

1426. *ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ ΠΕΡΙ ΡΗΤΟΡΙΚ . . ΑΡΙΘΜ. XXXΘ.*
pp. 17.

Exstant in Vol. Herc. Neap. tom. IV.

1427. *ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ ΠΕΡΙ ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ* pp. 8.

1506. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ . . ΡΙ ΡΗ . . . ΙΚΗΣ ΤΠΟΜΝΗΜΑ-
ΤΙΚΟΝ ΑΡΙΘ. XXXHH. . pp. 51.

1669. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ ΠΕΡΙ ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ pp. 35.

Fort. idem liber qui editus est in Vol. Hercul. Neapol.
tom. V.

1672. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ ΠΕΡΙ ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ B. pp. 39.

1673. ΦΙΛΟΔΗΜ . . . ΟΡ . . . ΚΗΣ . Ν . . . Κ . XXXHH.
pp. 71.

Editus liber in Vol. Herc. Oxon. tom. II. p. 46—116.

Hos libros omnes unum de arte rhetorica, vel potius contra rhetoricam, opus integrum efficere, facile intelligas, viam vero et rationem disputandi, cum tituli pauca doceant *), tum denique si Academici Neapolit. omnia papyrorum fragmenta accurate ediderint, invenies. Sic v. c. liber nro. 1426 arte sophistica neminem reipublicae administrandae peritum evadere docet, cuius quaestionis pars esse videtur, quae Col. XII, 20 his verbis transitum facit, λοιπὸν ἂν εἴη διαλαβεῖν ἐκεῖνο τὸ μέρος, εἰ δὲ ῥήτωρ ἐνεκα ῥητορικῆς ἀγαθὸς ἂν γένοιτο πολιτικός; Argumentum vero alterius partis quarti libri, (prior enim, τῶν εἰς δύο τὸ πρότερον, nro. 1423, nondum edita est) **) hoc est. In primis columnis quae male tractatae integre legi

*) Vide quos laudat Petersen ad Phaedri librum p. 8, Winckelmann, Murr de papyris p. 4 eiusd. Philodem. p. 18.

**) Alterum huius librorum divisionis exemplum in veterum scriptis legere non mini; credas enim duobus constitisse libris opus integrum de arte rhetorica, ut v. c. Aristotelis libri dicuntur περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς τῶν εἰς δύο τὸ Α—Β vel μετεωρολογικῶν τῶν εἰς Α τὸ Α et similia; at hic quartum librum in duas partes divisum legimus.

non possunt, de *elocutione* loquitur eamque *sophistica doctrina* acquiri negat; finita est λέξις Col. XII, 12, ubi *pronuntiationem*, ὑπόκρισιν, aggreditur minime hanc rhetoricae propriam esse confirmans; pronuntiationis finis indicatur Col. XIX, 18 — XXI, 12. In sequentibus Col. XXI, 11 — XXX, 26 plura de *fine rhetorices* disputantur; alii enim eam τὰ πολιτικὰ solum tractare, alii vero professi sunt, ὅτι μόνης ἢ μάλιστα τῆς ῥητορικῆς ἐστὶν τὸ τοὺς ἐνδεχομένους εἰς ἕκαστον λόγους ἐξευρίσκειν, qua in re rhetores male sibi quae philosophorum sint, vindicare autor dicit; quae in aliis quoque libris se expositurum esse promittens, *tria causarum genera* enumerat, Col. XXXI, 16, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀξιωθήσεται τινος ἐτι λόγου καὶ κατ' ἄλλα μέρη τῆς διεξόδου, νῦν δὲ κακεῖνα διαληπτέον αὐτῶν, ὅτι τῶν προβλημάτων τὰ μὲν ἐστὶ δικανικὰ, τὰ δὲ συμβουλευτικὰ, τὰ δὲ περὶ τοὺς ἐπαίνους καὶ ψόγους, at *genus iudiciale et deliberativum* nunc missum facit: Col. XXXII, 4, περὶ μὲν οὖν τῶν δικανικῶν καὶ συμβουλευτικῶν εἰς ἄλλον καιρὸν ἐπιτηδείοτερον ὑπερθήσομαι. tertium vero, *demonstrativum*, ἐγκωμιαστικὸν, rhetorum morem valde improbens pluribus exagitat Col. XXX, 6 — XLII, 6, cui *quartum* adhaeret *genus* a Demetrio additum, ἐντευκτικὸς λόγος, paucis excussum; sequitur *epilogus ad Gaium* Col. XLIII, 5 — XLV, 11 quo parum qui artem rhetoricam profiterentur, proficere eamque male a sophistis prae ceteris disciplinis laudari et celebrari demonstratur.

Quod si ex his quae supersunt, de iis quae nondum edita aut deperdita sunt, coniecturam facere licet, etiam priore libri quarti parte *elocutionem* qua maxime sophistae gaudebant, maiorisque momenti, quam ut paucis nostri libri columnis absolutam esse credas, tractari et quaedam de *inventione* et *dispositione* moneri, haud improbile videtur.

In primis columnis quibus de *elocutione* agit, saepe legimus εἶπεν, φησὶ, ἔλεγεν, εἶρηκε, contra quem disputat, ut adversarium tangi

necesse sit; numquam vero ibi nomen invenitur; itaque vide, ne qui Col. XLII, 7 apparet, Demetrius, ipse sit Philodemi adversarius contra quem illa dicta sunt; etiam de musica liber adversus Stoicum Diogenem compositus est.

ADNOTATIO CRITICA.

Oxoniense exemplum fideliter secuti sumus; itaque si in auctoris verbis e. c. iota modo adscriptum, modo neglectum inveneris (etiam in aliis Philodemi libris est quando desideratur aut suprascriptum legitur, ut *ΑΙΟΓΩ*), ex libri fide id factum esse scias; quae vero corrupta sunt, in adnotatione, ut et ii qui Oxoniensi editione careant, felicius periculum faciant, quantum quidem fieri potuit integre descripta reperiuntur; lacunas punctis indicavimus, vacuum spatium ex illo exemplo in nostrum transtulimus.

Initium fecimus a septima columna; quae enim praecedunt, restitui non possunt, adeo sunt mutilae et corruptae; et de prima quidem cuius vix singulae restant litterae, desperandum videtur, de ceteris, si Neapolitani Academici maiorem papyri fidem secuti, quae supersunt, religiose ediderint neque de litteris ambigendum est, non dubitamus, quin et sententias et earum nexum assequi liceat; nunc nobis pauca vocabula agnoscere concessum est.

in prima

περι . . [πρ]οσαγορευθη . . . του καλῶς . .

in secunda

, . [προ]οιμίῳ μὲν . . . μὴ τραχὺ μηδὲ . . . ἐν λέξει . . . φιλοσοφοί . . . [π]αρὰ τοι[ούτο]υς ταῦτα τοῖς . . . προσδοξαζόμενος καὶ . . . [τ]ῶν ἰδιωμάτων . . . μυρίῳ . . . διὸ καὶ πρότερον μὲν . . . εἶπον ὅτι . . . διηκreibω[μέ]νως . . . καλὸν τῇ φύσει . . . κατασκευάσμα, νῦν [δὲ] . . . θαρρῶν λέγω μ[ετ]ὰ τῆς συμπλοκῆς . .

in tertia

ἀ]κρείβε[ια] ἀξιόλογ[ο]ς οὔτε . . . οὐκ ἀπὸ τῶν σοφιστικῶν παραγγελμάτων[ων] . . . οὐδενὶ φυ[σ]ικῷ . . . χρῆσθαι . . . οὐδὲ παρὰ τοῖς ἰατροῖς . . . τοῖς μουσικοῖς καὶ γεωμέτραις οὐ[τε] τοῖς ἄλλοις ἄ]πασι τεχν[ε]ῖται[ς] . . . θαυμα[στῇ]ς πα[ρακ]ασκευῆς καὶ μάλισθ' ὅταν ὑπὸ τῆς ὀχλικῆς θυέλλης μὴ στρέφω[ντ?]αι καὶ διαφ[ε]ύγειν

in quarta

καὶ λέγομεν . . . ῥητορικῆς θεν[μά]ζω, διότι . . . τ[ήν] γε πρόχ[ειρον ἐρμηνεί]αν δια[φε]ύ[γ]ειν . . . καὶ τοιαύτας ἀμεταβολίας ἐνεῖναι· ὅταν οὖν . . . καὶ τῶν ἄρθρων φή[σω]μεν προηγούμενον εἶναι, τοὺς δ' ἐπακολου[θοῦν]τας συνδέσμους δύν[αμιν] διδόναι καθάπερ . . .

in quinta

μάτῳ[ν] οὔτε χρήσιμον [οὔ]τε βουλευτόν. ἀλλὰ δὴ καὶ τὴν παραλλαγὴν ταύτην οὐκ ἐκ τῶν σοφιστικῶν τεχνῶν ὑπεποιήσαντο, τὰς δὲ τέχνας . . . ὑπὲρ . . . λαμβάνειν . . . τὰς δίκας . . . καὶ πρὸς . . . πλὴν μελη[μ]ά[των] . . . μὴ δένα, μηδὲ . . . πρὶν ἰσχυῖσαι τὰς [ῥητορικ]ὰς δια[τρι]βὰς καὶ . . . [πεπ]αιδευμέν[ως δι]αλέγ[εσθαι] τισιν ἢ [ἀ]παι[δεύ]τως . . . καὶ νῦν τούτου[ς] μάλιστα τῶν λοιπῶν

ὀρθοεπεῖν καὶ τὸ λέγειν εἰκῇ διαφεύγειν καὶ προπέσωσιν, μάλα καὶ τάχιστα διορθοῦσθαι μόν[ους].

in sexta

χάριν οὐκ ἀποδεδωκέναι τὸν καλούμενον . . . Ἀθήνας . . . πρυ-
τάνεσιν , . . ἑκατέραν . . . [βε]βλ[ά]φθαι τῶν . . . πρὸ αὐτῆς . . . οὐ
[ῥήτ]ορι[κ]ῶ[ν] μ[ό]νων, ἀλ[λ]ὰ καὶ φιλοσό[φ]ων καὶ τῶν [κατ']
ἄλλας [μ]αθήσεις κα[ὶ] . . . τεχνόγράφου διαπεφευγόντων οὐ
μόνον τὰς οὕτω προχείρους ἐν ταῖς ἐρμηνείαις ἀτοπίας, ἀλλὰ σχε-
δὸν καὶ πάσας. καὶ δὴ γὰρ οὐδ' ἐπέτρεψεν τινι βοηθεῖν ἑαυτῷ λέ-
γειν τὴν κοινῶς κεκλημένην ῥητορικὴν ἀπολύε[ιν] αὐτῶν

Haec postrema de Epicuro dicta videntur cuius nomen fortasse
v. 15 in litteris . . . ὙΡΟΥ latet.

COL. VII.

Neque quae praecedit columna, neque quae sequitur, cum haec
septima cohaeret, similiter a quinta aliena est sexta, id quod praeter
sententiarum nexum prima et ultima verba docent; quinta enim fini-
tur litteris *MON* i. e. μόν[ους]; incipit vero sexta vocabulo χάριν,
atque haec finita est pronomine αὐτῶν, incipit vero septima: *M. TON*,
similiter haec finitur particula καὶ, octava incipit *TAI* quod vocabuli
est fragmentum; reliquae vero omnes columnae rite conveniunt. In
his igitur interiectae aut interierunt, aut adglutinatae seiungi nequi-
verunt. Conf. praef. Vol. Herc. Neap. Tom. V. p. 1.

v. 2—3. *CΥΝΑΠΤΕC* . . . || *ΘΑΙ* . *HCIN* συναπες[τάλ]θαι [φ]ησιν
apex litterae *T* et *A* paululum e lacuna eminet; versus noti
sunt ex Iliad. IX, 442

τοῦνεκά με προέηκε διδασκόμεναι τάδε πάντα,
μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων.

auctor monuisse videtur Achilli datum esse Phoenicem a quo ille non modo eloquendi, sed etiam agendi acciperet praecepta.

v. 4. ΦΥΣΕ . ΚΑΙ φύσε[ι] καὶ περὶ λόγον ἀρετὴν. at hoc graecum non est; corrigo τὴν φυσικὴν περὶ λόγον naturalem dicendi facultatem.

v. 5—6. ΑΝ . . . || ΑΠΟΙ . ΥΘΗCΕC ΑΙ ΡΗΤΟΡΙΚ . . ἂν [προς] αγο[ρε]υθήσεσ[θ]αι ῥητορικ[ήν] vix aliud verbum est quamvis in Philodemo ἂν futuro additum legere non minuerim.

v. 7—8. ΤΔΕΤΙC ΒΟΥΛΕ . V Ι . ΙΙ ΙΙ || ΙΙ—Ο . ΘΥCΘΑΙ ΔΙ
ΗΔΗΝΓ' ΑΙ. [ε]ἰ δέ τις βούλε[τ]αι καὶ π[ρος] ηγο-
[ρ]εῦσθαι· δι[α]ρρ[ή]δην γάρ. Superior literae T linea est ad maiorem sententiae distinctionem indicandam, ut nihil sit nisi particula εἰ; illud γάρ non intelligo, sensus esse videtur: si quis vero putat, naturalem dicendi facultatem eloquentiam ab eo dictam esse, ipse disertim monet ad illam conquirendam nihil magis conferre quam μελήματα et ῥητορικὰ διατρίβαί.

v. 9—10. ΠΡΟΤΙ Ν ΡΗΤΟΡΙ . . πρὸ τ[ῶ]ν ῥητορικ[ῶν]; tum
^{ΜΗ}
ΕΙΠ ΑΛΕΦΟΑΙΤ . || in quo quid lateat, non video, fort.
μὴ εἶναι . .

v. 12. . ΩΝ τού[τ]ων, tum ΟΥ. οὐ[ν].

v. 13. ΑΛΛΑΠ . ΩΠΙCΧΥ || ΕΝ ἀλλ' ἀπ[λ]ῶς ισχύε[ι]ν.

- v. 14—15. ΔΙΑΤ . . || ΒΑ . . ΛΕ ΜΕ. > Ε ΠΕΡΙΚΛΕ. διατ[ρι]-
βὰ[ς· ἔτι] δὲ μηδὲ Περικλέ[α] id verius puto quam [κ]αὶ
μηδὲ, sed offendit et v. 15 et 17 μηδὲ pro μήτε.
- v. 16. ΣΤΕΦΑΝΟΥ at Στέφανος filius est, non pater Thu-
cydidis, vid. Plat. Meno p. 94 d, Aeschines I, 8. Num me-
moriae errore Στεφάνου dixit Philodemus quem Μελησίου
appellare debebat? nam-cohaerent haec cum Pericle, sive
ἢ τὸν Στεφάνου sive καὶ τὸν Στεφάνου fuit; quominus
μηδὲ vel μήτε τὸν scribas, spatium impedit. Quomodo
enim h. l. Thucydidem Stephani patrem vocet, non intelligo.
- v. 18. ΠΡ. ΧΕΙΡΟΝ πρ[ό]χειρον vid. Col. IV, 19. VIII, 12.
- v. 19. —ΕΣΑΙ ἐκπεφεν || γέναι, tum ΕΡ || ΜΗΙΕΙΑΣ ἐρμηνείας.
- v. 21—22. Ε || Τ . . ΟΥΤΩΝ ἐπ[ὶ τ]ούτων facile quis dixerit
horum aetate initium quidem fecisse rhetoricam exercitatio-
nem, at nondum valuisse.
- v. 25. ΛΗΘΑΝΑΙΟΧΥΝΤΩΝ λέγοι ἀναισχυντῶν vix aliud latet
in illo monstro.

COL. VIII.

- v. 1. ΤΑΙ vid. ad VII, 1 intelligit sophistas eorumque discipulos,
fort. vocabuli μαθη]ταὶ fragmentum; ΟΥ . . . ΚΑΙ, οὐ-
[δὲν] καὶ. cum plura ad sententiam absolvendam desint,
obscura sunt verba ἀπάσης τῶν πρὸ τοῦ παρελθεῖν αὐτὰ.
- v. 2. Τ . Γ τ[ῶ]ν.
- v. 5. Κ.ΤΙC || κ[α]τισχυῖσαι.

- v. 7. *O . ΩΝΤΑΙ* ὁ[ρ]ῶνται.
- v. 8—9. *ΑΓΗΕΥ || . ΙΤΕC ΕΝ ΛΕΞΕΥ* ἀγνεύ[ον]τες ἐν λέξει.
- v. 10. in margine huius versus cui nulla inest lacuna, extra papyri spatium, apparet *ΤΩΝ*; ut incertus haereas; intelligitur, ni fallor, v. 9.
- v. 12—13. *Ο || ΚΝυ . ΕΙΠΕΙΝ* ὁκν[ῶ γὰρ] εἰπεῖν quod prae-
stare videtur emendationi ὁκνο[ῦμεν] εἰπεῖν.
- v. 16. *ΥΠΕΔ ΙΞΕΝ* ὑπέδ[ε]ιξεν.
- v. 17. *ΜΑCΩΝ* μαζῶν.
- v. 21. *ΑΛΛΑ . ΑΙ* ἀλλὰ [κ]αὶ.
- v. 22. *ΜΕΝΟΝΟΎΝ* λεγόμενον νοῦν.
- v. 26. *ΤΑΡΑ* παρὰ.

COL. IX.

- v. 1. *ΜΗ || ΚΕΝ* μηκέτι, cum certa sit litera *K* et frequens *N* pro *TI*, *ΓΙ*, id maluimus quam *μηδέν*.
- v. 3. *ΜΟ || ΝΑΤΑΞΑΘΑΙ* μόνα[ς] τάξασθαι, ex solis his δια-
τριβαῖς disceptant τὸ πεπ. διαλ. ἢ ἀπαιδεύτως, postremum
vocabulum scriptum *ΑΙΠΑΙΔΕΥΓΩC*. Ex his verbis sup-
plevimus quae Col. V, 20 lacera leguntur

ΑΙ— ΑΙ
ΔΕΥΜΕΝ *ΛΙCΤ. . . .*
ΤΙCΙΝ Η ΠΑΙ *ΤΩC*

καὶ [τὸ πεπ]αιδευμέν[ως δι]αλέγ[εσθαι] τισιν, ἢ [ἀ]παι-
[δεύ]τως.

- v. 6. **ΤΕΤΟΛΜΗΚΟ Ι** τετόλμηκεν, potius quam τετολήκει.
- v. 7. **ΤΑΣΑΣ** πάσας.
- v. 11. **ΔΕ** . δε[ε].
- v. 12. **Σ/Π . ΙΝ** εἰπ[ε]ῖν, tum **ΙΔΙΑ** ἰδία[ς].
- v. 13. **ΜΑΘΕ . ΕΙΣ** μαθή[σ]εις, tum **ΠΕΠΑΙΔΕΥΜΕ** || **Ν** . .
πεπαιδευμέν[ως].
- v. 16. **ΔΙΑ** || **ΤΡΟΝΠΟΥΚ** διατριβαῖς οὐκ, tum **ΠΑΙ** || **ΔΣΙΑΣ**
παιδείας.
- v. 20. **.ΛΟ** || **ΧΡΥCOC** [ό]λόχρυσος, ironice dictum, nisi aliud latet.
- v. 22. **ΤΟΙCΥΤΟCC** . . **Ε** τοιοῦτος ὥ[στ]ε, id lacunae spatium magis suadet quam ο[ί]ο[ς].
- v. 25—26. **ΘΙΑ** || **ΦΕΥΓΕΙΝ** διαφεύγειν. tum **ΠΡΟΠΕCC** . || **C/Ν**
προπέσωσιν unde correximus finem Col. V.
ΚΑΛΙ ΠΡΟ ΠΕΘ ΜΑΛΑΚΑΙCΙΝ
καὶ προπέσωσιν, μάλα καὶ ubi librarius προπέσω scripsit,
ultima verbi syllaba margini addita.

COL. X.

- v. 2. **CΤΝΟΙΘΙCΜΕΝΟΥC** συνειδισμένους.
- v. 5. **ΠΕΤΥC** || **ΜΕΝΟΥC** ὥC **Ε** πεπυσμένους ὥ[στ]ε.
- v. 7. **ΗΝΘΗΚΥΤΑC ΤΟΤC** ἡνθηκυίας τότε.
- v. 8. **ΚΑΙ Ν. Ο** || **ΗΤΑΙC** καὶ μ[α]θηταῖς, melius non inveni; non enim est σοφισταῖς.
- v. 9—11. **ΑΠΛΩ** . || **ΤΑCΟΑΙ** ἀπλῶ[ς] κτᾶσθαι, tum **CΟΦΙCΤC**.

. . . . || ΟΕΠΕΙΑ ΤΟΔΙΚΗ ΛΕΓΕΙ. σοφιστῶ[ν ὁρᾷ]ο-
έπεια[ν], τὸ δ' [ε]ἰκῇ λέγει[ν].

v. 13. || ΕΙΝ περιφο[ρ]εῖν, tum ΜΟΛΟΥ. μόνου[ς].

v. 14. ΠΟΥC ΔΙΑΤΡΙ. ΚΟΥC ΩΝΕ. || τοὺς διατρι[βι]κοὺς ὧν
ε[ἰ]καιολογωτέρους.

v. 16. Κ.Ι κ[α]ῖ.

v. 17. ΠΡΟ. ΕΙ || ΠΤΟΝΤΩ . προ[π]ειπτόντω[ν].

v. 19. ΟΑΙ || ΠΙC ὀλίγοις. ΗΑΙ ΤΟΥΡΟΥC καὶ τούτους.

v. 20. ΠΛΑΙCΤΟΙC πρακτοῖς.

v. 22. Μ . || ΝΟΥC μ[ό]νους.

v. 23. ΑΠΟΙΕΙΝ ἃ ποιεῖν, nisi fortasse verbum quod ἀνευρεῖν
vel simile significet, lateat, a me frustra quaesitum. ΕΦΗ-
CΕΝΝ || ΙΘΙCΘΑΙ ἔφησεν εἰδίδαι nescio quid sit po-
strema littera N, nisi est Ε, v. 2 legitur συνειδισμένους,
nolim tamen hic ἔφη συνειδίδαι reponere; saepius enim
noster dicit ἔφησεν.

v. 24. ΩΝ . || ΜΕΙC ὧν [ἡ]μεῖς, quae vero illa sint, in his quae
supersunt, non apparent.

v. 25. ΟΥΔΕΝΟC || CΔΕΠΟΤΕ ΠΕCΚΕΜΑ || οὐδενός [ο] || ὅ-
δέποτ' ἐπεσκεμμ[ε] || νους.

COL. XI.

v. 1. ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ. φιλοσόφου[ς].

v. 3. ΑCΦΑΛΕ ΤΑΤΟΥC ἀσφαλε[σ]τάτους.

v. 5. ΑΜΕΛΕΙ ΚΑΙ ἀμελεῖ[ν] καὶ.

- v. 7. ΠΥΝΘΑ . . . ΘΑΙ πυνθά[νεσ]θαι.
- v. 8. Π . ΡΙΤΩ . . . ΕΙΤΙ . ΩΝ π[ε]ρὶ τῶ[ν πολ]ειτι[κ]ῶν.
- v. 9. Τ ΥΤ. ut incertus haereas, utrum sit τοῦτο an ταῦτα.
- v. 10. ΥΠΑΗΟΥ . ΜΕΙΝ ὑπ[ο]λαμ[βά]νειν vix aliud in his corruptis monstris latere sensus docet.
- v. 11—13. ΕΠΙΤΟ ΕΠΕ . ΤΑ || ΘΥΠΟΔ . ΙΓΜΑΤΑ ΕΙΤΗ
|| ΛΕΞΕΙ . ΛΧΕΙCΙΑC ΠΛΟΜΗΘΕΙC ἐπιτρέπε[ι] τὰ
δ' ὑποδ[ε]ίγματα [καὶ τὰς] ἐν τῇ λέξει [κ]αχεξίας παρα-
τιδεῖς. καχεξίας multitudinis numero, non singulari posi-
tum esse, ut scribas καὶ τῆς, praecedens τε et ni fallor
etiam sequens αὐτῶν docet; item* verbum latere in istis
ἐπιτοεπε. nominativus verborum παρατιδεῖς et προσαγο-
ρεύων ostendit, unde ἐπιτρέπει emendavi quamvis duae lit-
terae, non una in lacuna subesse videantur; medium vero
usus non admittit.
- v. 14. ΠΡΟ . ΑΔΟΡΕΥΩΝ προ[ς]αγορεύων.
- v. 15. ΡΗCCPAC ῥήτορας.
- v. 17. ΚΑΤΟΡC . ΥΝ κατορθ[ο]ῦν.
- v. 18. ΕΛΕΠ . ΤΙ ΠΡΟCΤΟ. ἔλεγε[ν] ἢ πρὸς τὸ[ν].
- v. 19. Ε . ΕΤΕΝΟΥΤ . . ΕΛΕΙΧΟΝ ἔ[λ]εγεν, οὐ τ[ὸν] ἔλεγχον.
- v. 20. ΠΟΙΟΥΜΕΝ ΦΗ ποιοῦμεν· [εἰ δ' ἔ]φη notandum
activum ποιοῦμεν.
- v. 21. ΗΠΡΟC ἢ πρὸς neutrum vocabulum sententiae convenit;
videntur hae litterae male repetitae esse ex v. 18 vel 20.
- v. 22. ΗΕΠΑΙΔΕΥΜΕ || . ΟΥC πεπαιδευμέ[ν]ους.
- v. 24—26. corruptissime sunt descripta quae vocabulum τεχνείτας
sequuntur; in margine fragmentum additum quod parum

lacunae spatio convenit; litteras ad amussim reddamus, aptum verborum sensum alii eliciant:

ΤΑΘΛΟ . ΩΣ ΟΙΤΑ ΤΛΙ ΑΚΑΙ
ΠΛΕΙΠΑ . ΠΟΥΤ . . ΙΠΟΟΙΔΙ
ΟΙ . ΦΥ . ΑΤΕC . Α . .

sub finem tertii versus octo fere desunt litterae; utinam ne Neapolitani quae in papyro legantur, more suo accurate tradere morentur! primum vocabulum ἀδρόως fuisse videtur, v. 15 πλείστα, postremum τέχνας.

COL. XII.

- v. 1. ΝΟΥC . . IC dubitare licet an Philodemus versibus corruptis praecedentis paginae adversarium iam satis confutaverit; si minus, integram columnam intercidissee apparet. Tum ΤΟΝ . V || τὸν ἀρ || χιτέκτονα.
- v. 3. ΕΙΧΙΑΓΕΝ εἰσήγαγεν.
- v. 4. ΔΕ . . IC δὲ[το]ῖς.
- v. 5. Ο . . ΕΤΑCΔΙΑΤΡΙΒ . . ΠΩΝ ο[ῖγ]ε τὰς διατριβ[ὰς] τῶν nisi potius est ο[ὕδ]ε.
- v. 6. ΡΗΤΟΡΙΚΩΙ . ΙCΧΥΡΟΠΟ Ν || ΤΕC ῥητορικῶν ἰσχυροπο[ιήσα]ντες, quod spatio magis quam ἰσχυροπο[ιοῦ]ντες convenit.
- v. 7. ΕΝ ΓΕ ΤΩΝ ΔΙΑΤΡΙΒ Ν || ἔκ γε τῶν διατριβ[ῶν] nescio quid sit illa lacuna; exspectamus ἐκ τούτων τῶν διατριβῶν vel simile.

- v. 8—12. ΟΥΤ Ν ΑΝ ΟΥΤ C ΙΕ ||
 ΘΙCΘΗCΑ CΡΙΠΑΝΤΟCΙ
 CΚΕΦΟΑΙ ΑΙΔΙΑΤΟΥ ΜΗ
 ΠΕΙΠΤΕΙ ΗΔΙΟ ΘΑΙΤΟ
 ΧΙCΤΑ ΟΥ. VΙ ΤΟΙΓΑ

satis feliciter in his praeter primum et ultimum verbum supplendi ratio successit: οὐτ' [ἐ]ν[όησ]αν, οὐτ[ε] σ[υν]ε[ι]δίσθησα[ν] περὶ παντός ἐ[πε]σκέφθαι [κ]αὶ διὰ τοῦ[το] μὴ [προ]πείπτει[ν] ἢ διο[ρ]δοῦσθαι τάχιστα τοί γὰρ[ρ] displicet ἐνόησαν quod absolute positum vix invenitur; postremum vero sententiae vocabulum (sex desunt litterae) quale fuerit, non invenio; autor dicere videtur eos facillime errata, falsa corrigere.

- v. 13. ΟΥΝ ΟΗΤΟC . . CΞ ΗΤΟΜΕ || corruptissime haec et sequentia descripta sunt; hoc tamen certum, transitum hic fieri ab elocutione ad pronuntiationem, et alios quod parum illa sufficiat, hanc adsciscere eaque maxime auditorum animos commovere censere.

- v. 14. ΤΙΝΕC ΕΝΤ . ΤΕΧΝΗC τινές [μ]ὲν τ[ῆς] τέχνης.

- v. 15. ΑΘΗΝΑΙΟ ΟΥ ΛΟΓΟΥ at quis Ἀθηναίοις locus esse potest?

- v. 16. ΥΠΟΚΡΙC Π ΜΕΝ ὑποκρίσ[εως] si τῆς verum est idque spatium suadet; at unde genitivus dependet? an fuit Ἀθηναῖο[ι τὰ τ]οῦ λόγου τῆς ὑποκρίσ[εως] ὅ[τι] nam offendit sequens ταῦτα, si nude posita erat ὑπόκρισις? particulam [ὅ]τι μὲν sensus flagitat.

- v. 17. ΤΙC . . ΩΝ τις [ἔχ]ων, lacuna trium fere literarum capax, sed nil latet quam ἔχων. tum ΚΑΙ . ΕΜΝΟ || καὶ [σ]εμνότερος.

v. 18. *ΑΙΤΟΣ* αὐτός.

v. 19—20. *ΠΡΟCΕΝΕΙΝΑ . ΛΟΝ ΠΟΙΕ* ||
ΤΟΝΑΚΟΥΟΙ ΛΚΑΙ CΥΝΟΕ

προσέχειν [μᾶλ]λον ποιε[ῖ] τὸν ἀκούον[τ]α καὶ συνιέν[αι].
in margine ad v. 19 hoc fragmentum litterarum apparet:

certum est cohaerere et coniungenda esse *ΑΛΛΑΝ* = *μᾶλλον*, et *ΑΚΟΥΟΙ.ΤΑ* = *ἀκούοντα*. at quid sibi volunt litterae his superiores *Ι* et *ΖΚ*, cum v. 17—18 nullum lacunae sit vestigium; ex his et similibus quam misere sit descriptum exemplum, facile est augurandum. *προσέχειν* et *συνιέναι* corrigendum fuisse artis praecepta docuerunt.

v. 21. *ΜΝΗΜΟΝΕΥΗΝ* μνημονεύειν.

v. 22. *ΠΑΘΗΤΙΚΩC* παθητικῶς.

v. 22. *ΑΛΛΩΝ* *ΟΙΩC* ἄλλων [οὐχ ὁμ]οίως, sed offendit ἄλλων, sive de hominibus, sive de rebus dictum.

v. 24. . *ΜΟ . ΟΓΟΥ* || *ΜΕΝ ΑΛΛΟΙΜ . . . Ι . Η* || [ὁ]μο-
[λ]ογουμέν[ως]· ἄλλοι ῥη || τορικῇ articulum τῇ
grammatica flagitat, sensus vero et spatium vix aliud quam
ἄλλοι δ' ο[ὐ τῇ] ῥητορικῇ admittunt.

COL. XII.

v. 1. *ΤΟΡΙΚΗΤ . ΉΤΟΠΡ ΗΤΑΓ* || *ΚΕΙΝ* in hoc ultimo verbum διδάσκειν vel ἀσκεῖν agnosco: sensus ni fallor, hic est, ἄλλοι δὲ λέγουσιν οὐ τῇ ῥητορικῇ τοῦτο προσήκειν μάλλον ἀσκεῖν ἢ τῇ διαλεκτικῇ καὶ τῇ γραμματικῇ, μαθεῖν ἂν τις ἐπιθυμῇ λέγειν.

v. 2. *ΤΕΙ Δ . ΑΛΕΚΤΙ* || τῇ δ[ι]αλεκτικῇς tum v. 3 *Μ .* || *ΘΕΙΝ* μ[α]θεῖν.

v. 4. *ΕΙΤΙΟΥΜ ΙΕΛ* || ἐπιθυμ[ῇ λέ]γε[ι]ν.

v. 5—8. *ΚΑΙ ΔΗ ΣΑΡ Η ΜΕΝ ΥΛΛΟ . Η ΣΗ .* ||
. ΔΝΑΙ ΤΩΣ . ΚΩΣΕΤ . . . ΕΛ
. ΕΣ ΚΑ ΤΡΙ Τ ΟΙΕΝ ΡΙ . . . Η
ΜΗ ΚΑΙ ΝΗΔ ΣΜΕΝ ΚΑΙ

hanc praecedentium confirmationem prorsus non intelligimus, an est καὶ δὴ γὰρ ἡ μὲν ὑπόκρισις? postrema novam incipiunt sententiam καὶ νῆ Δ[ι], ε[ι] μὲν καὶ.

v. 9—10. *CHNEN ΟΔΙΩΔΙΑΚΑ Ω* || *ΔΙΑ ΚΑΙ ΜΟΙΜΟΙΣ*
ΚΑΙΤΟ ΑΝΑ || τὴν ἐν [τ]ραγωδία κα[ὶ κωμ]ωδία καὶ μείμοις καὶ το[ῖς] ἀναλόγοις. Notandum τοῖς ἀναλόγοις, ut ἀνάλογα in Platonis Timaeo p. 96 (69 St.); dicitur enim τὰ ἀνάλογον, ἐν τοῖς ἀνάλογον; in Aristotele semel quod memini legitur, exstat ἀνάλογα Ethic. Nicom. V, 5 p. 1131, b, 3, cui quod saepius apud illum invenitur, τὰ ἀνάλογον restituendum; sic et in Varrone, Philodemus vero etiam περὶ ἡθῶν tom. V, col. XIV, 7 τὰ δ' ἀνάλογα scripsit.

v. 11. *ΥΠΟΚΡΙCΙΝ . Ι ΓΙΘ* || *ΑCΙΝ* ὑπόκρισιν [ὑπο]τιθ[έ]α-
 σιν, quod lacunae spatium magis quam προστιθέασιν probat.

- v. 12. *ΡΗΤΟΡΙΚΙ . ΜΑΚΑΡ* || *ΛΟΜΕΝ* ῥητορικῇ μακα-
ρ[ι] ζομεν.
- v. 13. *Τ* *ΣΕΥΝΕΣΕ* || τ[ῆ]ς συνέσεως.
- v. 14. *ΤΟΥ ΚΟΙΝΑ ΔΙΑΤΙ* || *ΘΕΜΕΝ* *ΑΠΡΟΣΔΕΙΤΟΥΣ*
του[ς] κοινὰ διατιθεμέν[ους] ἀπροςδεήτους.
- v. 16. *. ΙΝΑΙ ΤΗ . Φ* [ε]ῖναι τῇ[ς] ἀ]φ' αὐτῶν.
- v. 17. *ΝΟΜΙΖΟΥΣΙΝ ΠΙΖΗ* || *ΤΟΥΜΕΝ* νομίζουσιν [ε]πιζη-
τοῦμεν.
- v. 18. *ΚΑ Ε* || *ΓΗΩΚ . ΕΣ ΗΜΕΙΑ ΗΚΕΝ* κα[τ]εγνωνκ[ότ]ες
ἡμεῖν [τ]ῇν ἐν Articulum τῇν linguae ingenium flagitat;
ἡμεῖν alibi in his voluminibus exaratum legere non memini.
- v. 20. *ΗΜΕ ΤΕΡ ΙΣ* ἡμετέρ[ο]ις.
- v. 21. *Σ . . Ο Ι ΠΟΝΙΜΟΥ* || *ΣΙ . ΕΤΙ* ο[ὐκ] ἀπονέμουσι[ν],
ἔτι.
- v. 22. *ΜΑΝ . ΟΝ* μάλλον.
- v. 23. *ΑΝΤΙΠΟΙΟΥΝ . . ΤΗΣ* ἀντιποιοῦν[ται] τῆς.
- v. 24—26. *ΥΠΟΚΡΙΣΕΩΣ ΤΩ . . ΔΕΝ*
ΚΟΝΤΙ ΠΡΟΦΕΡ . ΜΕΝΩΝ
ΕΠΙΣΤΗΜ . . Ε . ΑΣΤΟΥ

COL. XIV.

- v. 1—4. *ΚΑΝ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΣ ΙΑ . . Ν . Ι*
ΚΟΜΕΝΑ ΔΙΑΤΟΣ ΥΠ . . ΘΕΙ Π
ΤΡΟΧΗΚΟΝΤΩΣ ΤΟΙΣ ΠΡΑ
ΓΜΑΣΙΝ ΔΙΑ ΤΙΘΕΜΕΝΟΥ

si recte haec intelligimus, autor adversarium ita confutat:

primum quaerendum cur nobis pronuntiationem in iis rebus quae ad nos nostraque pertinent, concedere nolint, *τί δήποτε κατεγνωκότες ἡμῖν τὴν ἐν τοῖς ἡμετέροις δέουσαν ὑπόκρισιν οὐκ ἀπονέμουν*, deinde idque multo magis ex illis quaerendum est, quare moti vulgarem sibi vindicent pronuntiationem hominum qui nulla doctrina adiuvantur quorum quisque ignarus quae ex illis egregiis praeceptis redundant commoda, apte et rei convenienter agit et pronuntiat; scilicet naturae legibus data est haec pronuntiatio neque illorum auxilium eget. Itaque si sanae sunt XIII, 24 litterae *ΤΩ*. i. e. *τῶν*, sic fortasse quae desiderantur supplenda sunt: *ἔτι δὲ μᾶλλον ἐκ τίνος ἀντιποιοῦν[ται] τῆς κοινῆς ὑποκρίσεως τῶ[ν] οὐ[δὲ] μ[ι]κ[ρ]όν τι vel οὐ[δ'] ὀλίγον τι προφερ[ο]μένων ἐπιστήμη[ι] . .], ἐ[κ]άστου κἂν ἀπαίδευτος τὰ[γαθὰ] ἢ [τὰ] ἰκόμενα διὰ τῆς ὑπ[οκρί]σεως, προσηκόντως τοῖς πράγμασιν διατιθεμένου. Sed facile feliciori palmam cedimus; in iis autem quae sequuntur nihil quod sit sanum videmus, ideoque haec multis fragmentis dilacerata columna cum praecedenti et sequenti, velut specimen, ut quantus sit labor in his ruderibus evolvendis consumendus omnes perspiciant et quod nobis invenire non contigerit, ingeniosiores investigent, digna est quae ex Oxoniensi editione lapide recudatur; hic vero litterae a quinto versu usque ad ultimum in ordinem receptae exhibendae sunt:*

v. 5. *Ο-ΟΓΑΡΑΧ . . ΕΡΧΑΝΟΝΤΑΣ
ΕΝΑΡΧΗΤΟ ΝΟΝΕΤ Η
ΝΟ . ΑΤΑ.ΡΕ Ο
Ε . . ΟΙCΡΗΤΟΡΙΚΟ.C γΠΟ
ΚΡΙCΕΩC ΑΝ . ΙΠΟΙΟΥΝΤΑΙ*

v. 10. *ΜΑΧΡΜ . Ν . Ν ΤΙΝΤΩ*

- C . NY ΠΙΝΔΥΝΑ
 Μ . ΝΕΠΕ ΤΙΣΚΝΤΗΣΦ'
 ΛΟΣ . ΦΙΑΣΒΕΛΤΕΙΩΚΑΙΚΑ
 ΤΟ . ΟΥΤΕΜΦΑΝΙΖ . . ΗΤΟ
 v. 15. ΔΕΝ ΤΟΙΣΙΔΙΟΙ . . ΞΟΧ . ΤΕ
 ΡΟΝ ΥΠΟΚΡΕΙΝΕΘΑΙΓ . ΟΙΕΙΝ
 ΙΚΑΙΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ . ΗΤΟΙΣ
 Κ . . ΤΩΝΦΑΣ ΜΟΛ . ΝΕC
 ΤΙΝΕ . ΔΕΧΟΜΕΝ . ΗΤΗΝ
 v. 20. ΥΠΟΤ . ΥΘΕΛΟΝΤΟCΑΝΤΙ
 CΤΡΟΦΗΝ ΚΑΝ ΕΙΠΟ . CΙΝ Ο
 ΤΙ ΜΟΝΟΙ ΤΕΧΝΑΣ ΠΕΡ Α .
 ΤΗΣ ΠΑΡΕΔΟ . ΑΝ ΟΙ ΑΙΟΜΑ
 ΧΗΣΟΥCΙ ΚΑΠΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ
 v. 25. ΟΥΧ ΟΤΙ ΤΩΗΑΛΛΩΝ ΥΠΟ

e quibus rara verba, nullam sententiam perspicio, v. 6 ἐν ἀρχῇ, v. 8 ἐ[ν τ]οῖς ῥητορικο[ῖ]ς ὑποκρίσεως ἀν[τ]ιποιουῦνται quibus articulus τῆς necessario praeposendus; v. 10 ἀνμαχομ[έ]ν[ω]ν, v. 11 τὴν δύναμ[ι]ν, v. 12 et quae sequuntur nunc fragmentorum ordine a nobis recte invento aperta sunt . . . τις καὶ κατὰ [τ]οῦτ' ἐμφανίζ[ει]ν, τὸ δ' ἐν τοῖς ἰδίοις ἐ[ξ]οχ[ώ]τερον ὑποκρίνεσθαι ποιεῖν, [ε]ἰ καὶ τοὺς ἄλλους [ἐ]ν τοῖς ἀ[ν]τὼν φασ[ιν] μόν[ο]ν ἐστὶν ἐ[ν]δεχόμεν[ο]ν τὴν ὑπὸ τ[ο]ῦ θέλοντος ἀντιστροφὴν, καὶ εἰπωσιν ὅτι μόνοι τέχνας ὑπὲρ ἀ[ν]τὴς παρέδο[σ]αν μαχήσουσι καὶ τῶν ποιητῶν, οὐχ ὅτι τῶν ἄλλων ὑπο-

COL. XV.

- v. 1. ΚΡΕΙΝΕCΘ . . . ΔΑΣΚΟ . ΤΩΝΚΑ || ὑπο | κρεῖνεσθ[αι δι]δασκό[ν]των κα[ὶ].

v. 2. ΛΟΠΚΟ . ΑΠΑ . . ΩΝ λογικ[ῶν] ἀπά[ντ]ων.

v. 3. ΣΥΝΙΡΑΦΩ ΙΝ συγγράφω[σ]ιν.

v. 5—13. ΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ Π . Ε ΤΗΣ
 . ΘΗΣΕΩΣΥΠ . Μ ΙΦΟΝ
 . . ΟΙΑΣ ΔΕ ΠΟ . . ΘΑΙ
 — ΣΛΣΑΘΕΙ . Τ . ΓΟΛΛΑ
 ΔΕΙ Ι ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ ΑΥΤΩΝ
 Δ . . . ΡΑΣΧΗΜΑΤ . ΖΕΙ ΚΑΙ
 — . . . ΛΑ ΚΑΙ ΤΗΠΦΩΝΣ
 Π . . ΑΛΛΑ ΓΟΝΤΩΣ Ο .
 ΘΕ . . . ΤΟΥΣ ΙΔΙΩΤΑΣ ΚΑΙ

[π]αρατηρήστες [ύ]π[ἐ]ρ τῆς [μα]θήσεως ὑπ οίας δὲ πο . . θαι [τὰ]ς διαθέσει[ς] . .] πολλὰ δὲ ἢ τῶν παθῶν αὐτῶν δ[ιαφο]ρὰ σχηματ[ί]ζει καὶ [τὸ σῶ]μα καὶ τὴν φωνή[ν] π[α]ρ[α]λλα[τ]τόντως, ὅθεν καὶ τοὺς ιδιώτας καὶ verba v. 6—7 recondita nondum invenimus, sed adiectivum et verbum latere v. c. παντοίας δὲ περιφέρεισθαι vel simile constat; difficile est pronuntiationis praecepta tradere; multum enim variant animorum διαθέσεις, unde nihil apud Anaximenem de hac legimus, neque sua aetate elaboratam esse hanc artem Aristoteles Rhet. III, 1, monet, quaedam tamen posteriores congesserunt quae autor ad Herennium III, 11—15 recepit. De adverbio παραλλαττόντως non dubito, quamvis alio loco legere non meminerim.

v. 14. ΤΗΣΒΑΡΒΑΡΟΥΣ τοὺς βαρβάρους.

v. 15. ΤΑΛΑ τᾶ[λ]λα ΠΑΘΕΣΙΑ||ΚΣΛΟΥΘΟΝΥΣΤΑΣ πάθει ἀκολουθοῦντας hiatus neque hic neque XXVII, 25 κτυποῦσι ἐν ferendus, nos tamen et hic et alibi exemplar secuti sumus; immo et v. 9 δὲ ἢ et similia librario, non auctori debemus.

- v. 19. ΕΥ || ΚΑΙ ΑC εὐκλ[ηρί]ας Κ ΘΑΠΙΕΡ κ[α]θάπερ.
 v. 21. ΕΥΜΕΛΕΑ ΦΩΝ C εὐμέλε[ι]α φων[ῆ]ς.
 v. 23. CΕΙ || ΡΩΝ χειρῶν.
 v. 24. ΛΟΙΠΟ CΩ || ΜΑΤΟΣ λοιπο[ῦ] σώματος.

COL. XVI.

- v. 1. ΔΙΚΑΙ δι[ὸ] καὶ. ΙΣΟΚΛΙΑΓΗΝ ΘΙΚΟΤΩC Ἴσοκράτην
 εἰκότως.
 v. 2. ΠΟΛΕΙΤΗΑC πολειτείας. vid. Isocrat. Panath. §. 12.
 v. 3. Δημοσθένης vid. Meyer ad Cicer. Brut. 38, 142. interpr. ad
 Cic. de orat. III, 56, 213. Quint. XI, 3, conf. Rhet. Gr.
 VI, p. 35.
 v. 6. T ΡΙΚΗΙ τ[ῆ] ρήτο]ρικῇ.
 v. 7. ΚΑΛΛΙΠΤΙ ΙC . Ε Καλλιππί[δης δ]έ.
 v. 8. ΚΟCΤΡΑΤΟC ΤΩ Νεικόστρατος [ἐ]γὼ ψήσω. Hic iam
 incipit quod Philodemus adversario opponit, pronuntiationem
 non minus in arte tragica, comica, aliis valere quam in
 rhetorica. De Callippide et Nicostrato vid. Ritterus ad
 Arist. poetic. cap. 26 p. 290 (Athenaeus p. 535 d) Meineke
 histor. crit. Comicor. p. 347 nostri quoque loci haud im-
 memor.
 v. 9. ΓΡΑΤΩΔΙΑΙ τραγωδίαι. de Lycone vid. Plut. Alex. cap.
 29. de Alex. fort. c. 2 p. 53. IV. Hutt. Athen. XII p. 539 a.
 v. 10. ΚΩΜΩΔΙ Τ κωμωδίαι. sensus eorum quae sequuntur hic
 est: recte quidem dicit Demosthenes pronuntiationem non
 esse negligendam, minime vero recte quod huius maiorem

esse vim in rhetorica quam in ceteris artibus affirmat; immo ipsius Demosthenis pronuntiationem vituperant Aeschines et Demetrius Phalereus. Verba incerta sunt: *ΚΑΙΟ-ΔΙΑ* nescio quid sit medium, an εὖ?

- v. 11. *ΚΟΙΝΙ . ΑΠΑΛ .* || κοιν[ῆς] ἀπάν[των].
- v. 12. *Α ΛΗΕΧΕΙΝ ΤΙΣΤΙ Ε* || fortasse δ[εῖν μ]ετέχειν [ἐ]πιστή[μης].
- v. 13. *.ΛΙΩC* num ὁμως? . *ΑΤΑΓ . . ΟΜ .* || *ΓΩC* num κατὰ τοῦτο ἀλόγως? amicus: ἀλίως μέντοι καὶ ἀπογνωμόνως.
- v. 14. *ΠΑ C* || πᾶ[σ]ι[ν] quod melius videtur quam πᾶ[ντ]ω[ς].
- v. 15. *ΜΕΘΟΔ Ο* || *ΜΕΝΟΝ* μεθοδ[ευ]όμενον.
- v. 16. *ΙΔΙΟΙC Φ* ἰδίοις [ῥ]φ'.
- v. 17. *ΜΕΙΥΟΛ* μεῖζον.
- v. 19. *ΠΕΖΟΛΟΗΙΑΙC* πεζολογίαις.
- v. 20. *Κ* || *ΑΙΤΗ ΗΤΟΙC ΛΕΙΝΟ* || *ΤΟΙC ΟΝΤΙ* certa ex his sunt [ἐ]ν τοῖς δεινο[τά]τοις ὄντι, quibus si praecederet καίπερ, perfecta esset sententia; sed ab initio v. 21 desunt quatuor vel quinque litterae, an fuit κ[αί || περ ἐν] αὐτῇ.
- v. 22. *ΦΩΝΗNCΞΕΙ Υ* φωνήν ὀξεῖ[αν], emendatio sumpta ex Aeschinis oratione περὶ παραπρ. §. 157 p. 49 Steph. τῶν μὲν μαρτύρων διομνυμένων καὶ μαρτυρούντων ἀκούετε, τὰς δ' ἀνοσίους ταύτας τῶν λόγων τέχνας, ἃς οὗτος πρὸς τοὺς νέους ἐπαγγέλλεται καὶ κέχρηται νυνὶ κατ' ἐμοῦ, ἄρα μέμνησθε, ὥς ἐπιδακρύσας καὶ τὴν Ἑλλάδα κατοδυράμενος καὶ Σάτυρον τὸν Κωμικὸν ὑποκριτὴν προσεπαινέσας, ὅτι ξένους τινὰς ἑαυτοῦ αἰχμιαλώτους σκάπτοντας ἐν τῷ

Φιλίππου ἀμπελῶνι καὶ δεδεμένους παρὰ τὸν πότον ἐξη-
τήσατο παρὰ τοῦ Φιλίππου, ταῦθ' ὑποθεῖς ἐπεῖπεν
ἐντεινόμενος ταύτην τὴν ὀξεῖαν καὶ ἀνόσιον
φωνὴν ὡς δεινὸν εἶη εἰ ὁ μὲν τοὺς Καρίωνας καὶ Ξανθίας
ὑποκρινόμενος οὕτως εὐγενὴς καὶ μεγαλόψυχος γένοιτο, ἐγὼ
δ' ὁ τῆς μεγίστης σύμβουλος πόλεως, ὁ τοὺς μυρίους Ἀρ-
κάδων νοθετῶν, οὐ κατάσχοιμι τὴν ὕβριν, ἀλλὰ παρα-
δερμανθεῖς, ὅθ' ἡμᾶς εἰστία Ξενόδοκος τῶν ἐταίρων τις
τῶν Φιλίππου, ἔλκοιμι τῶν τριχῶν καὶ λαβὼν ῥυτῆρα
μαστιγοῖμι αἰχμάλωτον γυναικα.

- v. 23. ΠΟΨC || ΔΕΙ ΚΡΑΝ ποτὲ δὲ [καὶ μα]κρὰν fortasse
haec Aeschinis intelliguntur, περὶ παραπρεσβείας §. 106 p.
42 ταῦτα δ' ἐμοῦ μεταξὺ λέγοντος ἀναβοᾷ παμμέγε-
δες Δημοσθένους, ὡς ἴσασι πάντες οἱ συμπρέσβεις ἡμῶν.
καὶ γὰρ πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς βοιωτιάζει. §. 86 p. 39
εἰ δ' ἄρα ἐγὼ ἐτόλμων ταῦτα ποιεῖν, ἐπέτρεψας ἂν ὦ Δη-
μόσθενες, καὶ οὐκ ἐνέπλησας βοῆς καὶ κραυγῆς
τὴν ἀγορὰν ὁρῶν με ὡς ἔφης ἀρτίως ὠδοῦντα ἀπὸ τῶν
ιερῶν τὸν πρεσβευτήν; in Ctesiphontem §. 218 p. 85 σὺ
δ' οἶμαι λαβὼν μὲν σεσίγηκας, ἀναλώσας δὲ κέκραγας.
conf. Demosth. παραπρ. §. 206 p. 405 de Aeschinis et sua
voce, item §. 199 p. 403. §. 217 p. 408. §. 337—40 p.
449 seq. περὶ στεφάνου §. 313 p. 329. Taylor ad p. 405,
16; vituperans, non laudans ut Plinius Epist. II, 3 putat,
Aeschinem λαμπροφωνότατον dicit.

- v. 24. ΤΙΑΡΑΔ I παρὰ δ[ὲ τῶ]ι.

- v. 25. ΦΑΛΗΡΕΙ Φαληρεῖ ΛΕΓΕΤΑΙ ΓΟΠΟ || ΚΙΛΟΝ λέγε-
ται [ὑ]πο[ί]κιλον.

- v. 26. ΥΠΟΙΡ || ὑποκρ[ι]τὴν.

COL. XVII.

- v. 1. ΠΕΡΙΤΤΟΝΟ περιττόν postremum O lacuna esse videtur.
- v. 3. ΜΑΛΑΚΩ . . ΡΟΝ μαλακώ[τε]ρον.
- v. 5. ΑΠΟΚΛΕΙΝΟΝΤΑ ἀποκλείνοντα.
- v. 6. ΣΟΦΙ . . . || σοφι[στῶν].
- v. 7. ΕΟΙΚΑΣΙ ΕΩ . ΓΕΓΡΑΦΑ || εοίκασι[ν ἐ]ξ ῶ[ν] γεγρά-
φα || σιν.
- v. 8. ΥΠΟΚΕΚΡΙΣ ΙΑΙ ὑποκεκρίσθαι.
- v. 9. ΠΟΝΗΡ Ν πονηρ[ὸ]ν Ε . . ΥΠΟΚΤΙ || ε[ἰς] ὑπόκρισιν.
- v. 10. ΑΙΑ ΚΡΑΙ ΠΣ . ΙΟΔΟΙ αἰ[μα]κράι πε[ρ]ίοδοι.
- v. 11. ΠΑΡΑ ΜΗΤΡΙ || παρὰ [Δη]μητρίωι.
- v. 12. ΚΣΙΤΑΙ κείται ΤΩ ΣΟΚΡΑ || τῷ[ν Ἰ]σοκράτους. Ex
eodem Demetrio Phalereo de Isocratis exitu in vita a Mu-
stoxyde edita p. XLVI. ed. Bait. conf. Aquila §. 19. De-
metrius §. 15.
- v. 13. ΙΕΡΩΝ C Ἱερών[υμο]ς. Illustrem hunc Hieronymi
locum fere integrum, fortasse ex ipso Philodemo, dedit Dio-
nysius in Isocratis iudicio cap. 13. Ἱερώνυμος δὲ ὁ φιλό-
σοφος φησιν ἀναγνῶναι μὲν ἂν τινα δυνηθῆναι τοὺς λό-
γους αὐτοῦ καλῶς, δημηγορῆσαι δὲ τὴν τε φωνὴν καὶ τὸν
τόνον ἐπάραντα, καὶ ἐν ταύτῃ τῇ κατασκευῇ μετὰ τῆς ἀρ-
μοττούσης ὑποκρίσεως εἰπεῖν, οὐ παντελῶς. τὸ γὰρ μέγιστον
καὶ κινητικώτατον τῶν ὄχλων παραιτεῖσθαι, τὸ παθητι-
κὸν καὶ ἔμψυχον· δουλεύειν γὰρ αὐτὸν τῇ λειότητι διὰ
παντός· τὸ δὲ κεκραμένον καὶ παντοδαπὸν ἐπιτάσει τε καὶ
ἀνέσει καὶ τὸ ταῖς παθητικαῖς ὑποθέσεσι διειλημένον, ὑπερ-
βεβηκέναι· καθόλου δὲ φησιν αὐτὸν εἰς ἀναγνώστου παι-
δὸς φωνὴν καταδύντα μήτε τόνον μήτε πάθος μήτε ὑπό-
κρισιν δύνασθαι φέρειν. Πολλοῖς δὲ καὶ ἄλλοις ταῦτά

καὶ παραπλήσια τούτοις εἴρηται περὶ ὧν οὐδὲν δέομαι γράφειν.

- v. 14. *ΑΝΑΓΝΩΝΑ* . *ΕΝ* ἀναγνῶνα[ι μ]έν.
 v. 15. *ΛΟΓΟΥ* . || λόγου[ς καλῶς] ex Dionysio suppletum.
 v. 15. *ΔΥΝΗCOCΘΑΙ ΤΙ . . ΔΕ Ν* || *ΓΟCΗCΑΙ* δυνήσεσθαι τι[να], δη[μ]ηγορησai.
 v. 17. *Φ ΝΗΝ* φ[ω]νήν.
 v. 18. *ΚΑΤΟΝ* κα[ι]τόν *ΕΑΠΑΙΡΟΝΤΑ*, apud Dionysium ἐπάραντα.
 v. 19. *ΚΑΤ* . || *CΚΕΥΕ* . . . *Α* κατ[α]σκευῇ [μετ]ά.
 v. 20. *ΑΡΜΟΤΤΟ* . || *CΗC* ἀρμοττο[ύ]σης Aliter tamen ipse Isocrates querens sophistas eius orationes recitantes pleraque corrupisse pronuntiando, iudicavit, Panath. p. 17 Phil. §. 25—29. Epistol. I, 9. VIII, 7. conf. Dionysius cap. 2—3.
 v. 22. *ΜΕ* || *ΝΕΤΟΝ* μέγιστον.
 v. 24. *ΠΑΡΕΙCΘΑΙ*, apud Dionysium male παραιτεῖσθαι.
 v. 26. *ΙCΑΙΑΝΥΓ.ΑΙ Ο ΟΙΝ* καὶ ἄν[ε]ν πα[θημάτων]ων hoc ni fallor auctoris verba reddit; nam παθητικῶν vel παθητῶν multitudinis numero h. l. ferri non potest; sensum, non verba dedit Dionysius τὸ παθητικὸν καὶ ἔμψυχον.

COL. XVIII.

- v. 1. *ΛΕΞΝ* λέξ[ι]ν *ΠΡ ΙΑ* πρ[ὸς ἐν]α.
 v. 2. *ΤΟΛΕ* τὸ δέ.
 v. 3. *ΚΕΚΛΑCΜΕΝΟΝ* apud Dionysium κεκραμένον.
 v. 4. *Δ . . . Ν* παντοδ[από]ν ex Dionysio qui sequens καὶ omittit.
 v. 5. *ΚΑΙΤΑΙC*, Dionysius καὶ τὸ ταῖς.

- v. 6. **ΥΠΕΡΘΟΣ . ΕΣΙΝ** ὑπερθέ[σ]εσιν, apud Dionysium male. ὑπο-
θέσεσιν . **ΙΔΕΙΑ ΜΕ** || διειλ[ημ]μένον.
- v. 7. **ΑΠΟ . ΙΕΒΛΗΚΕΝΜΠ . Ε** ἀποβεβληκέναι, τῇ [δ]έ, apud
Dionysium ὑπερβεβηκέναι.
- v. 8. **ΔΙΑ ΠΑΝΤ . C** διὰ παντ[ό]ς, sic vacuum spatium est,
at nihil deest.
- v. 9. **ΓΑ . . γΝ . γ** γὰρ ο[ὖν] [ε]ῦ.
- v. 10. **. ΗC** [τ]ῆς.
- v. 11. **ΦΩΝΤ . φωνῇ[ς] ΕΠΑ .** || ἐπα[ρ]θείσης.
- v. 12. **N . ΠΑΝΤΑΙC** μ[ὴ] πάν[υ] ταῖς, nam μὴ, πᾶν ταῖς quo-
modo ex linguae indole rite servari possit, non video.
- v. 13. **ΠΕ || ΡΙΕ . . ΙC ΚΑΠΙ . ΕΙΛΟΥCΑΝ ΤC . .** περιό[δο]ις
καπι[δ]εινοῦσαν τὸ[ν].
- v. 15. **ΑΦΑΙΡΟΥΤ . ΕΝΟΥΤ** ἀφαιρου[μ]ένου sed grammatica ratio
flagitat ἀφαιρουμένην. nam ad λέξιν de qua v. 4 loquitur,
pertinet.
- v. 16. **ΕΝΑΝΤΙΑΝ Π . || ΛΕΙΤΙΚΩΝ** π[ό]λειτικῶν. Cae-
terum haec sane convenire videntur cum iis quae ipse de
se narrat Isocrates; suppressa enim voce, ὑφειμένη φωνῇ,
non magna usus est. Dionysius de Isocr. cap. 2 ἀναγνώ-
σεώς τε μᾶλλον οἰκειότερός ἐστιν ἢ ῥήσεως· τοίγαρτοι τὰς
μὲν ἐπιδείξεις τὰς ἐν ταῖς πανηγύρεσι καὶ τὴν ἐκ χειρὸς
θεωρίαν φέρουσιν αὐτοῦ οἱ λόγοι· τοὺς δ' ἐν ἐκκλησίαις
καὶ δικαστηρίοις ἀγῶνας οὐχ ὑπομένουσι· τούτου δ' αἴτιον
ὅτι πολὺ τὸ παθητικὸν ἐν ἐκείνοις εἶναι δεῖ· τοῦτο δὲ
ἤκιστα δέχεται περίοδος. αἶτε παρομοιώσεις καὶ παρισώ-
σεις καὶ τὰ ἀντίθετα καὶ πᾶς ὁ τῶν τοιούτων σχημάτων
κόσμος πολὺς ἐστι παρ' αὐτῷ καὶ λυπεῖ πολλάκις τὴν ἁλ-
λὴν κατασκευὴν προσιστάμενος ταῖς ἀκοαῖς.

- v. 17. . . ΝΔΕ ΠΟΛΕΤΕΥ || ΟΜΕΝΟΝ [τό]ν δὲ πολε[ι]τευόμενον.
 v. 18. ΕΠ . ΤΑ ΠΙ . . ΝΤΑ ἐπ[ι] τὰ π[οιοῦ]ντα.
 v. 19. Δ . ΠΙ ΚΑΙ δ[ε]ῖν καὶ nihil aliud latet.
 v. 20. ΙΟΡΙΚΗΝ ΚΑ . . ΚΕΚΥΘΑΙ δημηγορικὴν κα[τα]κε-
 χύσθαι.
 v. 21. ΜΗ . ΗΝ μὴ [τ]ήν.
 v. 24. ΓΟΥΓ γούν.
 v. 26. ΣΩΠΟ ΠΑΙΔΙΟΥ πρόσωπο[ν] παιδίου.
 v. 27. ΦΙΕΛ . . . Ι . . ΤΟ ΤΟΙΣ ΕΛ || ἀφιέν[αι καὶ τοῦ]το τοῖς
 "Ελλησιν συμβουλεύοντα, acute ab Hieronymo hoc in ipsum
 Isocratem versum est qui non nisi ea quae omnibus Graecis
 conducerent, tractare professus est.

COL. XIX.

- v. 2. ΗΛΑΣΜΑ πλάσμα ΚΑΙ || ΤΑΣΚΕΥΗΝ κατασκευὴν.
 v. 3. ΠΕ || ΙΒΑΛΛΟΜΕΝΟΝ πε[ρ]ιβαλλόμενον.
 v. 4. ΕΠΑ . . . ΝΩΣ || ΤΟΥ ἐπ' ἀ[ναγ]νώστου.
 v. 5. Α . ΤΟ || . . . ΡΑΚΕΝΑΙ ἀπο[δεδ]ρακέναι Dionysius mutata
 structura εἰς ἀναγνώστου παιδὸς φωνὴν καταδύντα . .
 δύνασθαι φέρειν. Isocrat. Philipp. §. 25 καίτοι μ' οὐ λέ-
 ληθεν ὅσον διαφέρουσι τῶν λόγων εἰς τὸ πείθειν οἱ λεγό-
 μενοι τῶν ἀναγιγνωσκομένων, οὐδ' ὅτι πάντες ὑπειλήφασιν
 τοὺς μὲν περὶ σπουδαίων πραγμάτων καὶ κατεπειγόντων ῥη-
 τορεύεσθαι, τοὺς δὲ πρὸς ἐπίδειξιν καὶ πρὸς ἐργολαβίαν γε-
 γράφθαι· ἐπειδὴν γὰρ ὁ λόγος ἀποστερηθῇ τῆς τε δόξης
 τῆς τοῦ λέγοντος καὶ τῆς φωνῆς καὶ τῶν μεταβολῶν τῶν ἐν
 ταῖς ῥητορείαις γιγνομένων, ἔτι δὲ καιρῶν καὶ τῆς σπουδῆς
 τῆς περὶ τὴν πράξιν καὶ μηδὲν ἢ τὸ συναγωνιζόμενον καὶ
 συμπεῖθον, ἀλλὰ τῶν μὲν προειρημένων ἀπάντων ἔρημος

γίνεται καὶ γυμνός, ἀναγιγνώσκῃ δέ τις αὐτὸν ἀπιδάνως καὶ μηδὲν ἥθος ἐνσημαινομενος ἀλλ' ὥσπερ ἀπαριθμῶν, εἰκότως οἶμαι φαῦλος εἶναι δοκεῖ τοῖς ἀκούουσιν. Vides Isocratem ipsum probe de hac re iudicasse; itaque noli credere eum tam ridicule orationes suas recitasse.

- v. 8. **ΥΠΟΚΡΙ** || **N** ὑπόκρι[σι]ν.
 v. 9. **. ΕΝΥΝ ΟΥ** [δ]ὲ νῦν οὐ nihil desideratur.
 v. 10. **. ΡΜ . ΕΝ** [δ]ρω[μ]εν.
 v. 11. **Τ . Ν** τ[ῶ]ν ΠΡΤΙΜΩΝ π[ρ]οτίμων.
 v. 12. **ΕΨΕΙΛΩΜΕΝΩΣ** ἐψειλωμένως, sed grammatica flagitat ἐψειλωμένους.
 v. 15. **ΟΓΑΝ** ὅταν.
 v. 16. **ΧΕΙΛΟΦΩ** || **ΝΩΣ** χειλοφώνως.
 v. 20. **ΠΕΩ** || **ΗΝ** πρώην.
 v. 24. **ΥΠΕΚΡΕΙΠΟΝΤΟΠΟΛΜΕΙ** ὑπεκρεῖνοντο πολλοί.
 v. 26. **ΤΑΩ . ΑΛΧΡΑ** τὰ μ[έν] παρὰ.

COL. XX.

- v. 1. **ΚΑ** || **ΖΩΝ** καὶ ὦν.
 v. 3. **οἱ δὲ τεχνογράφοι** hoc verissimum est; hi enim, ut Anaximenes, alii, artem excultam esse, ut sive honestam sive turpem causam agis, adversarium vincas et superior decedas, satis libere profitentur.
 v. 10. **ΠΛ . ΥΗΣΑΙ** πλ[α]νῆσαι **ΑΗΟΥ . ΝΤΑ .** ἀκού[ο]τα[ς].
 v. 11. **ΔΟ** δὲ.
 v. 15. **ΚΑΤΑ** — **ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΝ** sic in papyro.
 v. 20. **ΜΕΙΤΑΡ** μὲν γὰρ.

- v. 23. ΔΙΑΦΟ || ΡΩ . ΠΡΑ—— ΠΡΟΧΗΚΕΙ sic ibi. διαφό-
ρ[ω]ς προσήκει, melius hoc quam διάφορος.
- v. 26. ΛΛΗ . < ΑΙΝΕΩ . . . ΜΟ . ΩΙ || [ἄ]λλη καὶ νέω[ι] ἐν
ὁ]μο[ί]ωι melius non inveni, nam neque μόνῳ neque γενο-
μένῳ sensus admittit, nisi scripseris καὶ νέῳ ἀνδρὶ γενομένῳ
καὶ γέροντι.

COL. XXI.

- v. 1. ΓΕΟΟΝΤΙ . ΓΑΡΑΛΛΑΤΟΥ || CΑ γέροντι παραλλάττουσα.
- v. 3. ΤΟΤΟΥC τόπους.
- v. 4. ΕΤΕ . ΔΙΑ ἑτεροία.
- v. 7. Τ ΠΛΕΙΩ τ[ὰ] πλείω.
- v. 10. ΔΙΑ ΤΟΥΤΩΝ διὰ τούτων nil desideratur.
- v. 17. ΔΙΠΓΗCΕΩΝ διηγήσεων.
- v. 18. ὑπεξαίρέσεων non exornatio, figura est de qua Rhet. Graec.
VIII, 437. 675. 699, sed ex quorundem divisione pars oratio-
nis de qua vid. Fortunatianus p. 78. 88 Capp. cuius ars cum
Stoicos sequatur, Philodemi adversarium item Stoicum fuisse
probabile est. Ceterum in illorum sophistarum numero τῶν
τὰς κοινὰς ἐχόντων φρένας non est Aristoteles; non enim ut
posteriores ἐν πολιτικῷ πράγματι omne munus esse rhetori-
cae concessit, sed ἐν παντὶ προβλήματι eam versari confir-
mavit.
- v. 21. ΠC ΩΙ, in margine hoc fragmentum quod aut male
descriptum est aut prorsus alienum, apparet ΩΤΔΕC, nam
quin sit ΠΟΛΕΙΤΙΚΩΙ, non dubitandum est.
- v. 22. ΠΑΧΥΤΕΡ . Ν παχυτέρ[ω]ν.

COL. XXII.

- v. 2. ΠΑΝΓΕΝΑΡΜΟΤΥΟΥ || CAC πάντ' ἐναρμοττούσας.
 v. 3. ΜΟΝ Ι μόν[ο]ι.
 v. 4. ΜΑΛΙC[—] ΑΛΠ Ψ || μάλιστ[α π]άντων.
 v. 5. ΟΙ^ΑΛΛΟΙ οἱ δ' ἄλλοι, litteram δ' supra versum addidit librarius.
 v. 9. ΕΑΥΤΟΙΝ ἐαυτῶν.
 v. 10. ΤΟ^{ΜΕΛ} ΠΡΩΤΟΝ τὸ μὲν πρῶτον, supra versum correctum μὲν.
 v. 11. ΑΘΑΙΟΝ ἄθλιον.
 v. 12. ΓΟΥΤΩΝ τούτων.
 v. 13. ΠΟΛΕΙΤΚΟΝ πολειτ[ι]κόν.
 v. 18. .ΕΩΜΕΤΡΙΑΝ [γ]εωμετρίαν.
 v. 19. ΛΑ . . ΙC τᾶλλα [το]ῖς ΟΥΔΕΝCΙΠ || Χ ΓΟΙ
 οὐδὲν οἱ τεχνολόγοι quamvis alibi τεχνογράφοι dicat, conf. XXIII, 12. XXV, 19.
 v. 21. CΙΝ -ΙΝ παραδεδώκασιν [οὐδ' ἔστ]ιν cuius gradatio in seqq. οὐδ' εἴπερ ἦν· vid. col. XXIV, 21—XXV, 3.
 v. 22. ΤΑ . ΕCΥΝΕΧ . ΝΤΑ τά[γ]ε συνέχ[ο]ντα.
 v. 26. ΔΙΕ . ΝΩCΤΟ διέ[γ]νωστο.
 v. 27. ΑΛ . . ΤΟ ΑΤΑ ΛΟΤΟΝ ΕΥΕ ἄλ[λ' εἰ] τὸ [κ]ατὰ λόγον ἐξε||τάζειν.

COL. XXIII.

- v. 5. ΜΑΛ ΤΑ μάλ[ισ]τα.
 v. 6—11. in papyro haec quae rite explere nobis non contingit, leguntur:

ΦΟΙΣΟΘ Ν΄ΕΑΣΙΚΑΤΤΧ ||
 ΘΑΙΚΑΤ ΑΠΟΔΕΙΗΝ
 ΕΙΝ Ω ΝΧ ΟΠΩΝ
 ΕΝΙ . Ι ΜΕΝΟΥC ΥΘΥΝΟC
 ΕΚ . ΤΕΤΓΧΝΟΛΟCΗΤΑΙΔΙΗ
 ΓΗΘΕCΙΝΔΙCΩC ΑΙΤ

arcte cohaerent: ἀλλὰ δὴ μάλιστα τοῖς φιλοσόφοις . . ἐκ-
 τετεχνολόγηται, διηγῆσεν δ' ἰσως [κ]αὶ τ[οῖς], sensus hic
 est: philosophi ταῖς πίστεσι, argumentandi ratione rectius et
 saepius quam oratores utuntur in sua ipsorum arte, itaque
 in hac ceteris praestantiore parte multo illis superiores, rarius
 quidem διηγῆσεν et ἐπιλόγοις, sed et in his sophistis non
 inferiores sunt. Satis elucet ἀποδεικν[ύ]ειν, item v. 9 parti-
 cipium perfecti passivi quo philosophi indicantur, quod cum
 in accusativo sit positum, verbum impersonale requiritur, v.
 c. ὅθ[ε]ν τε δεῖ.

v. 12. ΔΑΨ || ΛΩC δαψ[ι]λῶς.

v. 14. Δ . ΓΕΡΙ οὐδ[ε] περι.

v. 15. ΕΚΟΙΝΩΝ ἐκείνων.

v. 17. Τ || ΤΟ τ[οῦ]το id magis placet nostroque auctori aptius
 est quam τ[όδε] τὸ.

v. 23. ΕΥΡΙCΚΕΙΝ ΔΙΟ sic vacuum spatium adest.

v. 24. τινὲς ἔφησαν Aristoteles Rhet. I, 2 qui primus ni fallor illud
 significavit: ἔστω δὴ ῥητορικὴ δύναμις περὶ ἕκαστον τοῦ
 θεωρῆσαι τὸ ἐνδεχόμενον πιθανόν. conf. Quintil. II, 15,
 13 seqq.

v. 27. ΕΥΡΕCΕC . . εὐρέσεω[ς]. Hac ratione finis rhetoricae ab
 inventione, genus a specie non distat; Quintilianus l. I. qui
 finis et illud vitium de quo supra diximus, habet et insu-
 per quod nihil nisi inventionem complectitur quae sine
 elocutione non est oratio.

COL. XXIV.

v. 1. *ΤΟΠΕΡ—ΤΩΝ ΠΕ* . || *ΤΕ* τὸ περ[ι] τῶν πέ[ν]τε immo et quinque orationes partis, nam in his omnibus invenire debemus, ab inventione non distant; satis durum esse videtur τὸ περὶ τῶν πέντε τοῦ λόγου μερῶν, noli tamen corrigere τὸ ὅπερ τῶν πέντε τοῦ λόγου μερῶν.

v. 2. *ΜΕΡΩΠ* μερῶν.

v. 3. *ΤΑΡΕΙ* || . *ΙΝ* γὰρ εἰ[ς]ιν.

v. 5—10. tam lacera sunt, ut ne sententiam quidem invenerim:

.. ^{ΟΙ}ΥΞΕΙΓΔΩΣΠΟ . ΑΤΕ ΑΙ ||
 .. ΓΦΕΡΟΝΤΑΠΡ . ΔΙΑ Ε
 ΤΩΣ . ΚΑΙ ΕΤΘ . ΟΠΥ
 Α ΟΥΧΕΝ ΟΜ-
 ΕΛ ^{ΔΙΑ}ΣΗ ΝΟΝ

⊥ ΔΕΥΤΕΡΟ ΔΕΞΙΜΕΝ
 ἐπι[τε]ύξεις· οἱ δ' ὥς . . . δεύτερο[ν] δὲ εἰ μὲν.

v. 11. *Ε ΑΣ ΤΩΝ* . *ΙΝ* ἐ[κ]ασ[τον] τῶν ἐν.

v. 12. *ΚΑΣ* καὶ.

v. 14. *ΥΟΥΓΕΝΔΕΧΟΜ* *ΝΟΥΣ* τοὺς ἐνδεχομ[ε]νοὺς.

v. 25. *ΠΑΡΕCΙΤΑΝ* παρεγγυᾶν, tum *Π* ἤ.

v. 26. *Α . ΛΩΝ* ἄ[λ]λων.

v. 27. *ΚΟΙΝ* . *Ι* κοιν[α]ί.

COL. XXV.

v. 1. *ΤΩΝ ΑΝΔΙΑΙ* πάντων, [ἀ]λλ' ἰδῖαι *ΕΚΑCΙ* . *Ν* ἐκά-
 στ[η]ν.

v. 3. *ΕΤΟ* || *ΜΩΙ* ἐτο[ί]μωι.

- v. 4. *HCANEPHAI || NΩ CI TOIC ΠΑΥTHCTC || X. IEPAIIC*
. GIT . . HCΘA || THC EYPECE C T . . EN ἧς ἂν
 ἐπιχαίνωσι, τοῖς [ἀ]π' αὐτῆς τεχνείταις. Sensus esse vi-
 detur: si rhetores et sophistae non modo de rebus quae
 ad civilem usum pertinent, sed et de scientiis ipsis non
 cognititis loqui velint, facile qui his incumbunt, dicere pos-
 sunt: sutor ne ultra crepidam, habetis quam excolatis in-
 ventionem rerum quae artis rhetoricae sunt; aliena ne at-
 tingatis. Huic sententiae conveniat δεῖν ἐπιμελεῖσθαι τῆς
 εὐρέσεως τῶν ἐν τοῖς ῥητορικοῖς ἐνδεχομένων λόγων, sed
 verbum perfecti passivi videtur esse ἐπησθῆσθαι ut XXIX,
 3 τοὺς . . τῶν φύσει καὶ κατ' ἀλήθειαν ἀρετῶν ἐπησθη-
 μένους. Id si verum est, τοῖς ἀπ' αὐτῆς τεχνείταις de so-
 phistis et rhetoribus intelligendum, qui iure aliena tractare
 confiteantur quod probe teneant et cognitionem habeant
 τῆς εὐρέσεως τῶν ἐν τοῖς ῥητορικοῖς ἐνδεχομένων λόγων.
- v. 8. *PHTOPI . OI . . NΔEXO . . ENΩN* τῆς εὐρέσε[ω]ς τ[ῶ]ν
 ἐν τοῖς ῥητορι[κ]οῖς ἐνδεχο[μ]ένων.
- v. 11. *AAAI . . ἄλλη[ν].*
- v. 12. *EKA . I N* ἐκα[στο]ν.
- v. 17. *ΠΕΡΑC* ^{ΟΥΔΕ} *ΕΦΗΡ* οὐδὲ a correctore supra versum additum.
- v. 20. praeterea in libris de arte rhetorica non de omnibus rebus,
 sed de iis tantum quae ad usum civilem pertinent, prae-
 cepta dant.
- v. 22. *περὶ τῶν Δετικῶν.* Hermagorae divisionem in thetica et hy-
 pothetica impugnavit Apollodorus. Augustinus p. 320 Capp.
thesis est quaestio huiusmodi an navigandum sit, an
philosophandum; hypothesis est quaestio huiusmodi, an
decernendum sit Duillio praemium, nec desunt qui hic
etiam Hermagoram crimentur, et Apollodorus impri-

mis qui negat quidquam aliud esse hypothesein quam thesin et nullius momenti esse discrimen personarum, quamquam utrumque hoc genus quaestionis Hermagoras distinxisse videatur; non minus enim infinitam et interminatam esse hypotheseos quam theseos quaestionem. conf. Theonis prog. p. 242, Quintil. II, 4. Philodemi aetate hoc discrimen causarum a rhetoribus observatum esse, nam et theses, philosophis proprias, a se non alienas putabant, e Ciceronis libris saepe de his disputantis constat.

v. 25. . *TO* || *XPH* [ἀ]πόχρη.

COL. XXVI.

v. 1. *ΔΙΣΤΙΚΑΣΙΗΤΕΧΝΗ* . διότι κατὰ τέχνη[ν].

v. 2. *ΜΑΘΙΣΣΙΝ* μάθησιν *C* . || *ΤΙ* ἐ[σ]τί.

v. 3. *ΠΕΡ* . περ[ι].

v. 4. *ΚΑ ΠΕΡΙ* κα[ι] περὶ.

v. 5. *ΩΠ* ὦν.

v. 6. *ΛΟ* || *ΓΟΠΙΣ* λόγους.

v. 8. *ΚΑΙ* . καὶ *ΕΠΙΣΤΗΜΙΣ* . || *ΝΩΝ* ἐπιστημόνων.

v. 10. *ΤΑ ΑΤΑ* τὰ [κ]ατὰ *ΡΗΤΟΡΙΚΗ* . ῥητορικὴ[ν].

v. 11. *ΚΑΙ ΩΡΙΣΤΑ* καὶ ὠρίστα aperte vitiose scriptum pro καὶ ἄόριστα, si modo id quod nunc legitur librarius scripsit; mirum enim id a correctore non esse emendatum.

v. 13. *μαργειτομανίας* stultitia Margiti proxime accedens. Philod. περὶ κακιῶν XX, 4 *ΜΑΡΓ* . *TOM AN* . *C* id est *μαργειτομανές*, non *μαργοτομανές* quod Neapol. ediderunt; sic boni libri in Arist. Poet. cap. 4 Ethic. Nic. VI, 7 *μαργειτη* cum diphthongo. Tum aperte *ΟΡΟΥΣ* ὄρους expectamus potius ἐγγὺς vel simile quid.

- v. 17. *ΤΗ ΗΟΤΡΙΚΗΣ* τῆ[ς] ῥητορικῆς, *ΚΑ* || *ΤΑΤΕΛΑΑΤΟΝ*
καταγέλαστον.
- v. 18. *ΤΟ ΤΟΥΕ* sic aperte, ne λόγους corrigas quod ex praece-
dente columna intelligendum.
- v. 22. conf. Quintil. II, 15, §. 15 et cap. 21.
- v. 24. *ΕΚ ΕΡΙΟΥΣΙΑΣ* ἐκ [π]εριουσίας.
- v. 25. *ΑΕ* || *ΓΩ Μ Ν* λέγωμ[ε]ν.
- v. 26. *Α ΑΑΟΝ* ἀ[γ]αθόν.

COL. XXVII.

- v. 1. *ΕΠΙΕΙΣ . . ΔΥΝΑΤΟΝ ΕΥΡΗΝ* εἴπερ ἐ[στὶ] δυνατόν εὐ-
ρεῖν.
- v. 2. *ΛΟΓΕ . Ν* λέγε[ι]ν, non λόγον, sed mira dicendi ratio εἴπερ
ἐστὶ δυνατόν εὐρεῖν λέγειν δύνασθαι, quam componas cum
Arist. Polit. III, 13 p. 1283, 16. b. δῆλον γὰρ ὡς εἴ τις
πάλιν εἰς πλουσιώτερος ἀπάντων ἐστί, δῆλον ὅτι κατὰ τὸ
αὐτὸ δίκαιον τοῦτον ἄρχειν τὸν ἕνα ἀπάντων δεήσει. aliis-
que similibus.
- v. 10. *ΥΤΟ* ὑπὸ.
- v. 23. *ΔΙΔΕΗΚΑ* || *ΑΙΝ* δεδεήκασιν.
- v. 24. *ΒΙ* quod εἰ, non οἱ esse videtur.
- v. 25. *ΟΥΜΒΟΥΛΕΥ* || *ΤΙΧΟΙΣ* συμβουλευτικοῖς.

COL. XXVIII.

- v. 1. *Δ* . δ[ὲ] At non neglexerunt rhetores τὸ δυνατόν καὶ ἀδύ-
νατον vid. Arist. Rhet. II, 19. meminit et Anaximenes.
- v. 5. *ΤΕΩ Ι ΕΙΣ* τὸ μ[ὲν] εἰς.
- v. 6. *ΠΑΡΑΛΑΒΩ ΠΟ* παραλάβω[σι] τὸ.

- v. 9. ΘΕΥ ΡΕ || ΛΕΝΑ Φ CΙΟΛΟΓΙΑ . ΚΑΙ || θεωρο[ύ]-
μενα φ[υ]σιολογία[ς]. καὶ. Post καὶ duae vel una littera
in versus fine deesse possunt; sed nil esse quam καὶ μάλ-
λον δὲ, grammatica docet; tertium enim hic incipit argu-
mentum adversus rhetores; primum scire debent quid sit
ἀναγκαῖον et quid ἐνδεχόμενον μὲν, οὐ μὴν ἀναγκαῖον,
deinde quid δυνατόν et quid ἀδύνατον, denique id quod
plurimum valet, quid ἀληθεῖς, quid ψευδές. Ceterum quae
Philodemus hic conguessit, facile ex Aristotelis rhetorica con-
futantur.
- v. 14. ΨΕΥΔΕΙC I \ ΑΤΑΙ . ΥC ψευδεῖς [καὶ μ]αταί[ο]υς me-
lius non inveni.
- v. 15. Α || ΝΑΓΚΗΙ ΡΙCΙΝ ἀνάγκη κρίσιν incipit hic apodosis,
sed deest constructio, itaque aut v. 11 ΔΕ scribendum δ'εἰ
aut quod verius puto v. 12 ΕΤΙ mutandum in ὅτι, ut sit
καὶ μάλλον δὲ κοτινότερον, ὅτι τοὺς ἀληθεῖς συμβέβηκεν,
οὐχὶ τοὺς ψευδεῖς καὶ ματαίους, ἀνάγκη κρίσιν ἔχειν.
- v. 16. Ε || ΧΟΙΝ ΤΑ , ΘΟΥC ἔχειν τὰ[λ]ηθοῦς.
- v. 17. ΜΑΛΛΟΙΙ μάλλον.
- v. 18. ΗΠΤΕΡC Ν ἢ γ' ἐτέρων, sed malim ἢ ἐτέρων vel ἢ τῶν
ἐτέρων ΕΝΔΕΟΥCΙΝ ΠΕΙ ἐνδέουσιν [ἐ]πεῖ.
- v. 19. Τ ΠΕΡΙ τ[ὸ] περί ΔΙΚΑ || ΟΝ δικά[ι]ον.
- v. 24. ΕΥΕΡ . ΕΤΑC εὐερ[γ]έτας.
- v. 26. ΑΙCΑCΑΙCΤΑ C ἀπάσαις τα[ί]ς.

COL. XXIX.

- v. 2. ΤΩΠ τῶν.
- v. 7. ΝΑΙΑΝΑΛΗΘΗ ineptum istud ΑΝ, scribendum ΚΑΙ εἶναι
καὶ ἀληθῆ.

- v. 8. *ΜΙΑΓ . ΑΙΑ* ἀναγ[κ]αῖα *ΕΞΕ ΙΚΚΕΙΝ* ἐξε[υρ]ίσκειν.
 v. 9. *ΕΤΟΝΤΑ* ἔχοντα.
 v. 10. *ΤΟΥ ΜΗΔΕΝ ΕΠΡΟΝ* τοῦ μηδὲν ἕτερον nihil deest.
 v. 13. *ΠΟ Ε ΚΟΝ* πο[λ]ε[ιτι]κόν.
 v. 15. *Ω . ΤΕ ΚΗΠΟΥΝ || ΤΑΙ* ὥ[σ]τε κεινοῦνται.
 v. 16. *ΣΥΜΒΑΙ || Ν Ν* συμβαῖν[ο]ν.
 v. 17. *ΘΕΩΡΟΥΜ . Ι* θεωροῦμ[εν].
 v. 18. *ΓΙΘΑΝΟΥΣΕΙΑ . Ν* πιθανοὺς εἰ μ[ἐ]ν.
 v. 20. *ΝΟΥ ΑΜΒΑΝΟΥΣΙ* φανησομένου[ς] λ]αμβάνουσι
ΤΑΥ . Α ταῦ[τ]ά.
 v. 21. *ΡΗΤΕΩΝ* ῥητέον *ΣΥΝ . Ν || ΓΙΖΟΝΤΑΣ* συν[ε]νγί-
 ζοντας.
 v. 28. *ΟΥΔΕ ΤΕΦΟΝ* οὐδέτερον.

COL. XXX.

- v. 3. *ΔΥΝΙΜΙΝΑ . ΗΣ* δύναμιν ἀ[φ]’ ἧς.
 v. 6. *ΚΑΙΑ ΞΕΙΝ Ο . . || ΑΟC* καὶ λ[ε]γειν ὄ[φε]λος.
 v. 7. *ΤΙ . ΤΡΟC ΤΕΙΝΩC . || ΕΝΟC* τι πρὸς τὴν μ[ηθ]ενός.
 v. 8. *ΑΝΘΩΤΙ . Υ ΜΑΚΑ Ν* ἀνθ[ρ]ώπ[ο]ν μακα[ρία]ν.
 v. 9. *ΖΩΠΝΕΓΩΑ Κ . ΝΟΤΟ . . ΥΤ* ζωήν· ἐγὼ δ[έ] κ[αὶ]
 λέγω [το]ῦς.
 v. 10. *ΩΗΔΕ . ΤΟΛΛΟC . . . ||* μηδὲ πολλος[τόν].
 v. 11. *ΕΝΔΕΧ . || ΜΕΝΩΝ* ἐνδεχ[ο]μένων.
 v. 12. *ΠΟΛΕΙΤΙ . ΟΙC* πολειτι[κ]οῖς.
 v. 13. *ΟΠΙ ἐπὶ ΤΕΧΝΟΛΟ . . ΑC* τεχνολο[γι]α[ι]ς.
 v. 14. *ΠΑΛΙΑ ΤΕΡΟC* πάλι δ’ [ἐ]τερος vid. ad XXXII, 15.
 v. 15. *CΟΦΙCΤΑ ||* σοφιστὰ[ς].
 v. 16. *ΕΝ ΤΟΙC CΟ . ΙCΤΙΚΟΝ* ἐν τοῖς σο[φ]ιστικοῖς.
 v. 17. *Ο Κ . . ὁ καὶ.*

- v. 19. ΠΑΙΔΙΑΗCΙΑ παραπλήσια offendit ὑπ' ἄλλων, exspectamus enim ὑπ' αὐτῶν, item displicet ἄν.
- v. 20. CΤΩ ΔΙ Γ ΜΕΝ ἐγὼ δὲ τ[οὺς] μὲν.
- v. 21. ΑΛΗΘΕΙΛΟΓΟΥC ἀληθεῖ[ς] λόγους.
- v. 25. Π . ΕΙΟΝΑC ΨΕ ΔΕΙC π[λ]είονας ψε[υ]δεῖς.
- v. 26. ΟΥΓΕ οὐτε ΑΓΑΘΟΝ ΕΙ || ἀγαθὸν εἰ[ς].
- v. 27. ΕΙΤΟΠΛΑC || ἐπ[ε]σπασ || μένους.

COL. XXXI.

- v. 1. ΤΗΘΑΝΟΥC πιθανοὺς.
- v. 2. ΤΟΝ . . ΥΛΟΤΑΤΟΝ τὸν [φα]νλότητον.
- v. 3. . . ΔΕΟΤΑ [τὰ π]λεῖστα.
- v. 4. ΕΝΔΕΧΟ . . ΝΩΝ ἐνδεχο[μέ]νων.
- v. 5—11. ΛΟΓΙΖΟΜΕΝ^ΔΑΤΟΥC ΑΚΟΥ^ΟΝ ||
 ΤΑC . . ΕΙ . . ΟΚΕΙΜΕΝΟΝ
 ΤΙCΤ . . Ν . . ΑΚΑΝΕΥ
 ΠΑΝΤΑCΔΕΤΟ . CΕΝΝΟΤΑC
 ΞΕ . . ΙΤΙC ΝΑΠΟΤΙ
 ΝΟC ΕΠΙΠΤΩ . ΩCΤΥΛΤ
 Ι . CΟΤΙΓΕ ΠΑΡΑ ΤΟΥΤΟΥC

παραλογιζόμενα δ[ὲ] τοὺς ἀκούοντας πάντας δὲ τοὺς ἐνόντας [ἐ]ξε[ύρο]ι τις [οὐκ ἄ]ν [ἀπό τινος ἐπιπτώ[σε]ως . . . ὅτι γε παρὰ τούτους. Sensus esse videtur hic: rhetores πάντας τοὺς ἐνδεχομένους λόγους ἐξευρίσκειν profitentur; sed cum nulla quaestio sine rerum cognitione qua destituti sunt, recte tractari possit neque fortuito quae pro re dicantur omnia inveniantur, apparet, eos ὅτι γε παρὰ τούτους (i. e. παρὰ τοὺς λόγους τοὺς ἀπό τινος ἐπιπτώσεως) οὐδέν ἐστίν ἕτερον, εἰπεῖν ἀδυνατήσκειν, haec enim

res maiore et philosopha indiget doctrina. v. 10 coniicias
 τυχηρᾶς esse, sed apodoseos verbum latere puto.

- v. 12. *ECTIN . Γ . ΡΟΝ Ε* || *ΠΕΙΝ* ἔστιν [ἐτε]ρον ε[ι]πεῖν.
 v. 14—15. *ΕCΥ* || *ΚΑΒΑΘΕΙΛΑCΤΕ* ἔστ[ι] κα[ι] βαθείας γε.
 v. 17. *ΑΞΙΩΟΗCΕΤΑΤΙΝΟC* ἀξιωθήσεται[ι] τινος.
 v. 19. *ΓΕΞΟΔΟΥ* [δ]ιεξόδου *ΚΑΚΕΙ* || . *Α* κακεῖ[ν]α.
 v. 20. *ΔΙΑΛΕ . ΤC . . ΥΤΩΝ* διαλη[π]τέ[ον α]ὐτῶν.
 v. 21. *ΠΡΟΚΛΗΜΑΤΩΝ* προβλημάτων.
 v. 23. . . || *ΔΕ* [τὰ] δὲ supplevit Ed. Gros Etude sur l'état de la
 rhetorique chez les Grecs pag. 33.
 v. 25. *ΖΟΓΟΥC* ψόγους.
 v. 27. *ΑΛ* || *ΔΗΛΟΥC ΕΠΙΠΛΟ ΑC* ἀλλήλους ἐπιπλο[κ]ὰς.

COL. XXXII.

- v. 1. *ΠΟΓΡΑΦΕΙΝ ΜΦΕΡΟΝ* || *ΤΑ* ὑπογράφειν [τὰ συ]μ-
 φέροντα supplevit Gros l. l.
 v. 5. *Α . ΝΟΥ ΤΩΙ ΔΙΚΑΝΙΚΩ* . μ[ἐ]ν οὖν τῶν δικανικῶ[ν].
 v. 6. *Α .* || *ΛΟΝ* ἄ[λ]λον.
 v. 7. *ΕΠΙ ΤΗΔΕ ΟΤ ΡΟΝ* ἐπιτηδε[ι]ότ[ε]ρον.
 v. 8. *ΓΑ . Π* γὰ[ρ] ὕ[π].
 v. 9. *ΑΓΟΛΕCΧ . Γ . ΟΝΕΗ* ἀδολεσχ[ό]τ[ε]ρον ἐκεῖ.
 v. 10. *ΠΑΛΜΑΟΓΕΙΤΑΙ* παλιλλογεῖται.
 v. 12. *ΛΕΤΟΥ* || *CΙΝ* λέγουσιν.
 v. 13. *ΤΟΥΝΑΝΤΩΝ* τοῦναντ[ι]ον.
 v. 14. *ΔΙΚΑ* || *ΤΗΡΙΑΚΟΝ* δικα[σ]τηριακόν.
 v. 15. *ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΟΥC Μ* || *ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΝ* καὶ πάλι τὸ συμ-
 βουλευτικόν, nihil aliud inest; πάλι antea frustra in pro-
 sae orationis scriptoribus quaesitum (vid. Lobeck ad Phry-
 nich. p. 284), nunc in Philodemo et hic et XXX, 13 inven-
 tum est, quamvis idem XXIX, 18 πάλιν τοὺς.

- v. 17. *ANOPΩΠOIC* ἀνθρώποις.
 v. 20. *ΦHT C* φῆ τ[ι]ς.
 v. 21. *ΠPΩTN* πρῶτ[ο]ν.
 v. 22. *NANT/OT TA* τὰναντιώτ[α]τα.
 v. 24. *TAΥΓHN* ταύτην.
 v. 25. *ΛAHMΩI* ἀλλὰ [δ]ήμωι.

COL. XXXII.

- v. 4. *TE . NHC* τέ[χ]νης.
 v. 8. *ΨC OYC* ψό[γ]ους *ΛEΓΩ . EN* λέγω[μ]εν.
 v. 11. *MC . I* μὲν.
 ΓEINETAI
 v. 16. *TINΩN AΛΛΩN* τινῶν γέινεται ἄλλων verbo supra ver-
 sum a correctore illato. *TΩΠI* τῶν.
 v. 18. *ANTHΠOICYN || TAI* ἀντιπóιoυνται.
 v. 19. *TOY TINAC* sic vacuo spatio relicto, sed nihil desi-
 deratur. sic v. 20 *ΘAI TO* et v. 24 *EK ΔE*.
 v. 22. *EΠAITEΛME || TAI* ἐπαγγέλλεται, quod notandum, vulgo
 ἐπανγέλλεται scriptum legimus cf. XXXIV, 13.
 v. 25. *ANAFE || PONTES* ἀναφέροντες.
 v. 27. *ΦATICON || ΓAI* φατίζονται.

COL. XXXIV.

- v. 1. *MONO ΦACIT . AN* μόνο[ν] φασὶ πᾶν.
 v. 3. *ΨEΓOIN* ψέγειν.
 v. 4. *TAΥTO* non est ταῦτό, sed aut τοῦτο, aut quod propter cer-
 tam litteram A magis probabile ταῦτα.
 v. 5. *ΔE || ΠOYCIN* λέγουσιν.
 v. 7. *AOYΛHΘCIC/ΨENIN* βουληθῶσι ψέγειν.

- v. 8. *ΕΠΑΙΓ . ΕΤΑ* ἐπαινετὰ *ΜΕΝΟΝ* μόνον.
v. 9. *ΕΝ . ΩΜΙΑΖΕΙΝ* ἐν[κ]ωμιάζειν *ΨC* || *ΚΤ* . ψεκτ[ὰ].
v. 10. *ΩΟΝΟΝΨΕΓC* *ΕΙ* μόνον ψέγε[ιν] εἰ.
v. 12. ^{ΠΟ}*ΑΠΛΗΞΙΑ ΤΟΥ* ἀποπληξία[ς] τοῦ.
v. 15. *ΕΠΑΝΟC* ἔπα[ι]νος.
v. 18. *ΝΟΝ ΨΟΓΟΝ* ἔπαινον [ῆ] ψόγον. *ΕΠΙΔΕCΕΤΑ* ||
ἐπιδέχετα[ι].
v. 19. *ΠΡΑΓΟΥΤΩΝ* πραγμάτων.
v. 20. *ΔΕΙΤΕΡΟΝ Ο* . δεύτερον ο[ὐ].
v. 23. *ΩΠΕΚΑΣΤΙΝ ΩΦΕ* || ^{ΚΑΙ ΒΛΑΜΜΑΤΩΝ}*ΛΗΜΑΤΩΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΕΙ* ὧν
ἐκαστον ὠφελημάτων καὶ βλαμμάτων παρασκευάζει mirare
in hoc Graeculo Atticam verborum attractionem.
v. 25. *ΘΕΙΜΠΡΟΥΝΤΑΙ* θεωροῦνται.
v. 26. *ΕΠΑΙΝΟΙΤΩΝ* ἐπαινετῶν.
v. 27. . *ΥΚ* [ο]ὕκ.

COL. XXXV.

- v. 1. *ΨΡΚΩΝ* ψεκ[τ]ῶν *ΕΠΑΙΝ . . √ΤΕC . ΙΕΙ* ἐπαιν[οῦν]-
τες· εἰ.
v. 2. *ΜΕΝΤΟΠΕ* μέντοιγε.
v. 3. *ΕΙΚΩΜΙΑC* ἐγκώμια.
v. 4. *ΔΥΝΑΣΟΛΙ* δύνασθαι *ΕΠΑΓΓCΑ* || *Λ . ΝΤΑΙ* ἐπαγγέλ-
λ[ο]νται.
v. 7. *ΔΥCΦΗΜΕΙΝ* *ΚΑΠΟΥC* δυσφημεῖν καὶ τοὺς, nihil deest.
v. 8. *ΑΤΟΘΥC* αὐτοὺς. *ΠΡ . ΕΛΩΝ* || *ΤΑΙ* πρ[ο]έλονται.
v. 9. *ΕΚΑΤ . ΡΟΝ* ἐκάτ[ε]ρον.
v. 10. *Ν . CΟΑ . Ν . . ΡΙC* λ[έ]γομ[ε]ν [χω]ρίς.
v. 11. *ΑΝΑΙCΘΗΓΩΝ* ἀναισθήτων.

- v. 12. ^ΟΑΛΕΓΩΝ ἀλόγων ΖΩ ΩΝ ζώ[ι]ων.
 v. 13. ΠΕΠΟ ΛΙΚΕΝΑΙ πεπο[ι]ηκέναι.
 v. 14. ΔΙ || ΟΠΘΩΝ διότι θεῶν.
 v. 15. ΕΝΚΩΜΠΥΔΕΙΤΑ || ἐνκωμίου δεῖτα[ι].
 v. 17. ΤC ΠΑΝ τὸ πᾶν.
 v. 20. ΙΠΟ ὑπό.
 v. 21. ΔΕΓΟΥCΙΝ λέγουσιν.
 v. 22. ΡΙCΤΟΤΕ ΔΗΝΤΙΑΙΑ ^ΗἈριστοτέλην ἢ τινα.
 v. 23. ΑΝΑΞΙΜ . ΝΗΝ Ἀναξιμένην.
 v. 24. ^{ΔΗ}ΤΙΝΑΠΟΤ τινὰ δῆποτ'.
 v. 25. ^{ΗΕ}ΕΠΑ . ΤΕΜΙΔΟC [τ]ῆς εἴτ' Ἀ[ρ]τέμιδος. emendator enim articulum ΤΗC supra ΕΙΤ inculcavit.
 v. 27. CΕΑ . ΝΥΝ || ΜΕΝΟΝ σεμνυν[ό]μενον.

COL. XXXVI.

- v. 1. ΟΙCΙ οἷει ΕΙΠΙΝ εἰπ[ε]ῖν.
 v. 2. . ΕΝΗΤΑ . [γ]ένητα[ι].
 v. 5. ΟΛΕ . ΙΝΑ ὁ δεῖνα nil desideratur.
 v. 7. ΩΩΝ ζώων ΩΝΚ . . ΛΙΑ || ΖΕΙΝ ΑΔΕ ἐνκ[ω]μιάζειν [τ]ὰ δὲ.
 v. 8. ΨΕΤΕΙΝ ψέγειν ΚΑ || ΜΩΝ καμων quod nihil est, puto κα[κ]έ[ιν]ων nam in versus fine sane duae vel tres litterae esse poterant quamvis nunc nullum earum appareat vestigium.
 v. 11. ΔΕΓΟΜΟΝΩΝ ΑΥΤΑ ΜΗ || ΠΙΔΕΧΕΘΑΙ λεγομένων αὐτὰ μή[τ' ἐ]πιδέχεσθαι.
 v. 13. . ΗC [τ]ῆς.

- v. 19. *Βουσεΐριδας* Isocratem et Polycratem intellige; diphthongi tenax est etiam codex Urbinas Isocratis, vid. Bekk.
 v. 27. *ΥΝ ΤΑΙΟ ΜΑΝΗ* || ἐν ταῖς σ[υ]μβλή || σεσιν.

COL. XXXVII.

- v. 1. *ΤΓΗΝΕΛΟΠΗΣ* Πηνελόπης *ΚΛΥΤΑΙ* || *ΜΗCΤΡΑΝ* Κλυταιμ[υ]νήστραν Clytaemnaestras laudationem et Penelopes plures Isocrati tribuebant vid. vita Isocrat. p. XLVI Bait. priorem laudavit Polycrates, vid. Quintil. II, 16, 4 Spald. ad II, 17, 47. Perizon. ad Aelian. XI, 10. Alexandri encomium incerti auctoris saepius ab Aristotele laudatur. Polyb. fragm. Vatic. XII, 25 de Timaeo ὥστε μὴ καταλιπεῖν ὑπερβολὴν τοῖς μειρακίοις τοῖς ἐν ταῖς διατριβαῖς καὶ τοῖς τόποις πρὸς τὰς παραδόξους ἐπιχειρήσεις, ὅταν ἡ Θερσίτου λέγειν ἐγκώμιον ἢ Πηνελόπης προθῶνται ψόγον ἢ τινος ἑτέρου τῶν ἑτέρων.
 v. 3. *Α* || *ΦΑΝΞΟΥCΙ* ἀφαν[ι]ζουσιν.
 v. 7. *ΔΙΑΘΕCΘΩC* διαθέσεως *ΑΥΞΗΤ* || *ΚΗC* αὐξητ[ι]κῆς.
 v. 8. *Μ ΟΤΩΝ ΑΡΕΤΗΦΕ* || *ΡΩΗ* με[ν] τῶν ἀρετῆ φερων quod quale sit vocabulum ignoro; an est ἀρετῇ διαφορῶν? at nulla apparet correctio.
 v. 9. *ΜΗΩΤΙΚΗΣ* μειωτικῆς.
 v. 13. *ΚΕΟΔΟC* κέρδος.
 v. 14. *ΔΥΝΑΜΕ* . *C* δυνάμε[ω]ς.
 v. 15. *ΠΟΙΟΥΜ* . . *ΟΙ* ποιούμ[εν]οι.
 v. 16. . *ΙΝΑC* [τ]ινὰς.
 v. 18. *ΚΑΤΗΓΟΡ* . *CΙΝ* κατηγορ[ῶ]σιν.
 v. 20. *ΑΜΑ* *ΤΩΝ* ἀλλὰ τῶν nihil deest in lacuna.
 v. 21. *ΝΟΜΙΖΟΜΟΝΩΝ* νομιζομένων.
 v. 22. *ΤΑΔΗΜΩ* || τὰ[ς] δημῶδεις.

- v. 23. **ΚΑΚΑΣ** κακ[ί]ας ignotum enim Philodemo atticum vocabulum *κάκη*.
 v. 24. **ΕΧΟΝΤΩΝ ΕΓΑΡ** ἐχόντων· ἐ[κ] γὰρ id mihi inesse videtur, certe melius quam si εἰ γὰρ scripseris; praeterea divisimus **ΑΥΤΩΝ**, αὐτῶν in αὐ τῶν.

COL. XXXVIII.

- v. 1. **ΚΑΚΙΑΥΗΔΕCON** κακίας ἤδεσαν.
 v. 2. **ΤΑΣ** τὰς.
 v. 4. **ΜΗΠ** μὴν.
 v. 5. **Ε ΥΤΟ** ἐ[α]υτοῦ.
 v. 6. **ΟΥΘ . Ν . CTIN** οὐθ[έ]ν [έ]στιν de re conf. Isocrat. Archid. §. 50 p. 126. Panath. §. 223 seq. p. 279. Aristotel. Polit. VII, 14 p. 1333, 7. διαφέρει δ' ἕνια τῶν ἐπιταττομένων οὐ τοῖς ἔργοις, ἀλλὰ τῷ τίνος ἔνεκα. διὸ πολλὰ τῶν εἶναι δοκούντων διακονικῶν ἔργων καὶ τῶν νέων τοῖς ἐλευθέροις καλὸν διακονεῖν· πρὸς γὰρ τὸ καλὸν καὶ τὸ μὴ καλὸν οὐχ οὕτω διαφέρουσιν αἱ πράξεις καθ' αὐτὰς ὥς ἐν τῷ τέλει καὶ τῷ τίνος ἔνεκα.
 v. 10. **ΑΥΑΘΩΝ** ἀγαθῶν.
 v. 12. **ΕΠΙΩΚΩC** ἐπεικῶς **ΕΠΙ || ΛΕΛΟΓΙCΜΕΝΩC** ἐπιλελογισμένος.
 v. 15. **ΔΟΡΙΖΕΙΝ** δ[ι]ορίζειν.
 v. 16. **ΛΑΜΒΑΙΝΟΜΕΝΑ** λαμβανόμενα.
 v. 17. **ΠΡ . .** πρ[ὸς].
 v. 17. **ΚΑΙ ΙΝΟΜΟΝΟΝ** καὶ [γ]ινόμενον vel potius γεινόμενον.
 v. 20. **ΑΠΑΝΤΕΔΥC** || num αἰτίαν ἔχουσι?
 v. 21. **ΤΕΛΟΥΟΙΝ ΟΥΤΕΤΟΙ** ψέγουσιν οὐτ' ἐπὶ.
 v. 22. **ΠΑΡΑ || . . ΜΒΑΝΟΥCΗ** παρα[λα]μβάνουσ[ι]ν.

COL. XXXIX.

- v. 1. *ΚΑΙ . ΑΙCΟΥ* καὶ [κ]ακοῦ *ΜΕΓΑΔΟΥ* μεγάλου.
v. 2. *ΕΝ ΔΑΤΡΕΙΒΟΥCΙΝ* ἐνδ[ι]ατρίβουσιν.
v. 5. *ΔΕΤΕ* δ' ὅτε.
v. 6. *ΔΙΑΙΔΕ* διὰ τὰς.
v. 7. *ΕΚΞΟΝΚΩCΕΙC* sic scriptum.
v. 8. *ΠΡΟCΩΜΟΝ* πρόσωπον.
v. 9. *Α ΓΟΥ* || *CΙΝ* α[ὕ]ξουσιν, nisi potius nst ἀ[τ]τουςιν, idem verbum latet de Musica III, 16 *Α . ΤΟΥCΗC* id est ἀ[τ]-τούσης ubi sine sensu ἀπτούσης correctum est; sunt autem haec: ἐπειδήπερ οὐδὲν μέλος καθὸ μέλος ἄλογον ὑπάρχον ψυχὴν οὐτ' ἐξ ἀκινήτου καὶ ἡσυχάζούσης ἐγείρει καὶ ἄγει πρὸς τὴν κατὰ φύσιν ἐν ἧθει διάθεσιν, οὐτ' ἐξ ἀ[τ]τούσης καὶ φερομένης π[ρὸς] ὅτ[ι]δήποτε πραῦνει καὶ εἰς ἡρεμίαν καθίστησιν.
v. 10. *ΑCΤΟΛΟΥ* || *ΕΙΝ* ἀστοχοῦσιν.
v. 14. *ΔΙΑΤΙΘΕΝΤΑ* || διατίθεντα[ι].
v. 15. *ΕΠΑΙΝΟΥ ΑΙΝΟ ΟΥ* || *CΙΝ* ἐπαίνου[ς], ἀγνοοῦσιν.
v. 16. *ΠΟΤΕ ΧΑΡΙΝ* πότε χάριν nihil desideratur.
v. 18. *ΕΝΚΩΜΙΑ . ΤΕΟΝ* ἐγκωμια[σ]τέον.
v. 19. *ΑΛ . ΩΝ* ἄλ[λ]ων.
v. 21. *ΑΠΕΗΜΟΙC* ἄπε[ρ] ἡμεῖς *ΑΝΑC* || *ΚΑΙΑΝ* ἀναγκαίαν.
v. 24. *ΥΛΟΝΟΥCΕΗΝΩ* ὕμνους ἐν τῷ.
v. 26. *ΔΙΑCΤΕ* || *ΛΟΜΕΝ* διαστέ[λ]λομεν.

COL. XL.

- v. 1. *ΔΟ* δέ.
v. 4. *ΤΟΥΤΟΙC ΚΟΑΡΑ* || *ΚΟΛΟΥΘΕΙ* τούτοις παρακολουθεῖ, spatium non admittit κα[ὶ] π[α]ρακολουθεῖ.

- v. 5. **ΜΗΔΩΙΝ** μηδεσίν.
- v. 7. **ΛΕΙCΙΝ** λέγειν.
- v. 8. **ΚΑΙ ΠΟΛΗΡΟΥC** καὶ [ᾶ]πολήρους, neque hoc neque ὑπολήρους invenio, παραλήρους vero neque spatio neque litteris convenit.
- v. 10. **ΑΥΠΟΥC** αὐτούς.
- v. 11. **ΕΨΕΤΑΝ** ἔψεξαν.
- v. 14. **ΕΥΔΑΙΜΟΓΟΑΝ** εὐδαιμονίαν.
- v. 15. **ΚΑΚΟΔΑΙΜΟΙ . ΑΝ** κακοδαιμον[ί]αν.
- v. 16. **ΚΟΝΤΩ . Δ . ΙΑΤΟΥCΤΙ** ἀνηκόντω[ν ᾶ]δ[υ]νάτους καὶ
nam ultimum istud **ΤΙ** nil esse potest nisi **ΚΑΙ**, articulum
lingua non admittit.
- v. 18. **ΥΟΓΟΥC** φύγους.
- v. 21. **ΧΟΝΨ . ΩΝΗΑΤ . Ο . ΕΤΕΠ || ΓΜΕΛΩΝ** ἐξεχόντων ἢ
ἀπο[τ]ετευγμένων.
- v. 22. **ΠΕΝ** περί.
- v. 24. **ΘΛΕΙΝΕΚΘΩΜΙΑΖΕΙΝ** θέλειν ἐγκωμιάζειν.
- v. 25. **ΑΛΩC ΕΚΑΠΡΟΝ** ψέγειν ἐκάτερον nullum aliud latet ver-
bum in istis **ΑΛΩC** quam ψέγειν.

COL. XLI.

- v. 1—7. **ΝΡΕΥΟΥΕΙΝΩΑΛΛΑΜΗΛΟΥ**
ΔΕΦΟΙCΕΠΑΙΝΟΥCΙΚΑΙΨΕΓΟΥ
CΙ . CΙΔ ΑΙΚΑΙΤΟΙC
ΑΥΑΥΟΥ ΕCΤΩCΗΤ
ΤΟΙ ΑΥ ΟΙΗΤΑΙΚΑΙ
ΜΑΛΕCΘ CΤ . ΚΑΟΥ
ΜΝΟΥCΕΤΑΧΑΔΟΥΔΕΤΩΝ

horum facilius sensum indicare quam verba invenire licet; res quas οἱ ῥητορικοὶ σοφισταὶ laudant et vituperant, his propriae non sunt, sed alii quoque, in primis poetae hoc genus excolunt, sunt et philosophi qui haud raro attingant et male rhetores sibi solis haec vindicant. *προσα || γορεύουσιν . ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἐφ' οἷς ἐπαινοῦσι καὶ ψέγουσι* tum fortasse ἀφεστῶτες τυγχάνουσιν οἱ ποιηταὶ καὶ μάλισθ' οἱ . . . καδυμνοῦσι,

- v. 9. ΛΕΙΕ/ΝCΤΙ λέγειν ὅτι.
- v. 10. ΕCΤΗΙ . ΘΞC . CIA ἐστὶν ἐξο[υ]σία.
- v. 11. ΑΙΤ || ΝΟΙC αἰτ[ίαν] μό[νοις].
- v. 12. ΤΟΙ τοῖ[ς].
- v. 13. C . ΦΗΤΑΙC σ[ο]φισταῖς.
- v. 14. ΚΑΤΟΝΤΗ || ΤΩ ΙΝ καταντήσω[σ]ιν.
- v. 15. ΠΑΤΟΙΑΥΑ τὰ τοιαῦ[τ]α.
- v. 17. CΙΔΑCΙΝ οἶδασιν Η ΡΙΦΟΡΕΤΑΙ π[ε]ριφέρεται.
- v. 18. ΤΟΓΟΥΤΟΥC τοιούτους.
- v. 19. ΟCΟΥC οἶους.
- v. 20. ΔΕΒΟΥΛΟΝ . ΑΙ δὲ βούλον[τ]αι.
- v. 21. ΕΥΝΧΩΡΕ . . . ΕΜΕΝ συγχωρή[σ]ομεν.
- v. 22. ΕCΤΙΝ ΟΜ ΤΑ ἐστὶν τῷ τὰ ΟΗΤΕ || ΡΙΚΩΝ ῥητο-
ρικῶν.
- v. 23. ΕΡ . Α ἔρ[γ]α ΡΙ . . ΟΡΙ || ΚΩΝ ῥη[τ]ορικῶν.
- v. 24. Μ . ΝΤΟ || μ[έ]ντο[ι].
- v. 25—26. ΤΟΙ || ΕΝ . ΜΜΙΑΥΟΜΕΝΟΙC τοῖ[ς] ἐν[κ]ωμιαζο-
μένοις.

COL. XLII.

- v. 1. *ΚΑΙΚΕCOMΕΝΟΙC* || καὶ ψεγομένοις vacuo spatio septem aut octo literarum capace relicto, fortasse nihil deest, nam integra est sententia; si quid desideratur, τὰ τοιαῦτα vel tale quid fuit.
- v. 2. *ΗΠ . ΑΛΛΙC Α . . ΡΩΠΙΟΙC* ἢ το[ῖς] [ἀλλ[ο]ῖς ἀνθ]ρώποις.
- v. 3. *Θ . Ω* || *ΡΟΥΝΤΕC* θ[ε]ωροῦντες.
- v. 6—8. *Ο* || *ΔΗΜΓΤΡΙCΕ* ὁ[ν] Δημήτριος ita scripsimus, nam ὁ vel ὁ stare nequit. *ΤΟΥCΟΦΙC* || . . *ΚΟ . . ΤΕΝΤΕ* τοῦ σοφισ[τι]κο[ῦ] ἤν[ε]γκε.
- v. 9. *ΠΡΟ .* *CΤΩΙΔΗΝΗΓΕΙ* || *ΚΩΙ* προ[σ]τιθεῖς τῷ δημηγορ[ι]κῷ.
- v. 10. *ΔΙΚΑΝΙΚΩΙ* δικανικῷ.
- v. 11. *ΤΕΥΚΤΙΚΗΝ* ἐντευκτικ[ὸ]ν *ΘΙ* εἰ Novum genus est λόγος ἐντευκτικὸς quod aliis non memoratur, sed invenitur quartum γένος ἱστορικόν, ab nostro non diversum, de quo vid. τεχνῶν συναγωγή pag. 185. Maerker ad Theodectem pag. 90; Stoicus videtur esse Demetrius, nam in Rufi arte legitur quartum genus, et Stoicus est Demetrius XIV apud Diogenem V, 84 p. 661 not. Menag. πρεσβευτικοῖς λόγοις praeter Thucydidem delectatus est Timaeus, de quo Polybius in Vatic. excerpt. XII, 10 οὐ γὰρ τὰ ῥηθέντα γέγραφεν οὐδ' ὥς ἐρρήθη ἐπ' ἀληθείας, ἀλλὰ προδέμενος ὥς δεῖ ῥηθῆναι, πάντας ἐξαριθμεῖται τοὺς ῥηθέντας λόγους καὶ τὰ παρεπόμενα τοῖς πράγμασιν οὕτως ὥσανεὶ ἐν διατριβῇ πρὸς ὑπόδεσιν ἐπιχειροῖ, ὥσπερ ἀπόδειξιν τῆς ἐαυτοῦ δυνάμεως ποιούμενος, ἀλλ' οὐκ ἐξήγησιν τῶν κατ' ἀλήθειαν εἰρημένων.

- v. 12. *ΗΛΗCΕ* || *CΙ . ΕΠΙΕΥ . . ΙΑΥΠΚΟΙΤΟ* || πλήθεσι[ν] ἐν-
τευ[κτικὸν] καὶ τὸ[ν].
- v. 14. *ΠΡΕCΒΕΙΑ . Υ* πρέσβειαν *ΔΥΝΑ* || *ΤΑΙC* δυνά[σ]ταις.
- v. 15. *ΜΕΛ . ΕΤΙ* μὲν ἐπὶ.
- v. 17. *ΜΕΓΑΤΑ* || *ΤΑ* μετὰ τα[ῦ]τα.
- v. 18. *ΔΟΤΙ* δ[ι]ότι.
- v. 19. *ΤΑΥΤΟΥ ΤΑΥΤΑ* ^{ΚΑΙ} ταύτου καὶ ταῦτα.
- v. 21. *ΛΕΓΕCΘΝ* ^Ω λεγέσθω.
- v. 22. *ΑΑ* || *ΜΕΝΑC* ἀληθείας.
- v. 24. *Ο . ΙΤΑΠΟΙΚΙΛΩ . ΕΠΙΔΟΙ* ^{ΙΔΑΙ} || ὄντα καὶ ποικιλῶ[ς] ἐπι-
δεικνύμενον.
- v. 27. *Ι . ΗΤΟΡΙΚΟΙC ΑΝΑΤΙΟΝCΙ* ῥητορικοῖς ἀνατίθῃσι.
- v. 28. *ΤΟΙΟ* τοῖς.

COL. XLIII.

- v. 1. *ΠΟΓΕΝ.ΝΟΜΕΝΗΝ* ποτὲ γε[ι]νομένην quod vel propter
lacunam quam γενομένην malim.
- v. 2. *ΤΑCΚΕΨΕΙC* τὰ[ς] σκέψεις.
- v. 4. *ΑΠΟΤΕΘΕΩΡΗΜΕΩΝ* || ἀποτεθεωρημένη[ς] id propter
πίστεως probabilius videtur quam πίστεων ἀποτεθεωρη-
μένων.
- v. 5. *ΠΑCΑΠΑΝ* || *ΤΩΝ* παρὰ πάντων vel παρ' ἀπάντων.
- v. 8. *ΥΠΑΡΧΕΙΟΤΙΝΑΜΕΝ* ὑπάρχει[ν], ὅτι τὰ μὲν.

- v. 9. . *PH* || *CIMEYEI* [χ]ρησιμεύει.
- v. 14. *TECHNΩI* τεχνῶν.
- v. 15. *TIAIENΘ KHN* παρενθ[ή]κην atqui haec nomina non apparent in iis quae supersunt; Platoni si nota fuissent, is certe non reticuisset; in epistola ad Alexandrum Anaximenes arti praeposita p. 1420. b. 20 rhetorica dicitur μητρόπολις τοῦ καλῶς βουλευέσθαι, Isocrat. Nicocl. §. 1—9. Antid. §. 253—7 λόγον esse ἡγεμόνα καὶ ἔργων καὶ διανοημάτων ἀπάντων confirmat.
- v. 17. *METANHC* || μετὰ τῆς vel μετὰ τινος[ς] πειθοῦς parum placet; contrarium ei quod v. 21 sequitur προστεθεῖς ἀπάταις inesse videtur; ubique esse dicunt rhetoricam μητέρα, ἀφετήριον, sed maxime id fit, si in rebus honestis adhibetur, neque ea ad malas et fraudes abutamur. Num igitur scribendum μετ' ἀληθ[οῦς] πειθοῦς?
- v. 19. *TOI P* τὸ γ[ὰ]ρ.
- v. 20. *ΒΛΑΤΟΤΕΙ ΠΡΟΣ* || *ΤΕΟΒΙC ΑΠΑ . ΑΙC* βλάπτει προστεθεῖς ἀπά[τ]αις.
- v. 22. *ΥΠ ΡΒΑΛΛΟ* || *ΜΕΟ Τ . ΜΕ . ΙΤΟΙ* ὑπ[ε]ρβαλλόμεθ[α] τ[ὸ] μέντοι.
- v. 24. *ΜΑΡΤΥ* || *ΡΕΙCΟΑΙ Δ . Α . ΩΝ* μαρτυρεῖσθαι δι[ι]ὰ [τ]ῶν.
- v. 25. *ΤΗ ΡΗΤΟ* || *ΡΙΚΗΝ ΠΡΙ ΔΙΑΤΡΕΙΨΑΝΟΕC* τῇ[ν] ῥητορικὴν π[έ]ρι διατρεῖψαντες.

COL. XLIV.

- v. 1. *ΑΜΕΙΝΟΥΕ ΤΙΝΟΝ ΤΑΙ* ἀμείνους γίνονται vel γ[ε]ίνονται ut statim v. 4 γείνεσθαι.
- v. 5. *ΨΕΔΕCΘΑΙ* ψε[ύ]δεσθαι.
- v. 6. *ΦΑΝΕΡΩΕ* ψανερω̃ς.
- v. 7. *ΕΚΠΕΙΠΤΟΝΤΑ* || *ΠΑ^ςΗΣ* εκπείπτειν ἀπάσης.
- v. 11. *ΑΠΟΤΕΛΟΙCΘΑΙ* ἀποτελεῖσθαι.
- v. 13. *ΚΩΔΥΟΝΤΑ* κωλύοντα.
- v. 14. *ΟΕΩΡΗΜΑCΙΝ* θεωρήμασιν.
- v. 15. *ΠΕΡΙΑΙ ΕΙΝ* περιαι[ρ]εῖν.
- v. 16. *CΦΕΤΕΡΙΖΕΝ* || *ΟΑΙ* σφετερίζεσθαι.
- v. 17. *ΤΟΙCΥΤΟ* τοιούτο.
- v. 20. *ΜΑΛΩΝ* μάλλον *ΚΟΜΨΕ* || *ΑΝ* κομψε[ί]αν.
- v. 21. *ΠΕΡΙΠΟΙΟΥΜ . ΝΟΥC* περιποιουμ[έ]νους.
- v. 22. *ΠΑΝΤΑΟ* πάντας.
- v. 24. *ΚΑ ΤΟΥΝΑΝΤΙΟΝ* κα[ὶ] τούναντίον.
- v. 25. *ΑΠΟΙCΕΙΠΤΟΝΤΑC* ἀποπείπτοντας.
- v. 26. *... ΟC ΤΙΜΕΙ . CΥΜΕΝΟΥ* || [πρ]ος[έ]τι μειουμέ-
νου[ς] quod facile missum facio, si quis aptius invenerit.

COL. XLV.

- v. 1. *ΕΠΛΕΙΟΝΑΣ* ἡ πλείονας.
- v. 4. *ΕΥΝΕΡΓΟΥΜΕΝΟΥΣ* συνεργουμένους.
- v. 5. *ΚΟΡΓΙΑΣ* Γοργίας.
- v. 6. *ΠΑ . ΑΠΛΑΤΩΙΝ* πα[ρ]ὰ Πλάτωνι non his ipsis quidem
verbis id docet Platonis Gorgias, sed sententiam non longe
abhorrentem exprimit p. 15 (452 Steph.), et disertius p. 22
seqq. (456).
- v. 7. *ΤΟΛ· τὸν ΤΕ* || *ΧΝΕ.ΤΟΙ* τεχνε[ί]του.
- v. 9. *. ΟΞΕΙΝ* [δ]όξειν.
- v. 10. *ΓΡΑ . ΗΣΟΜΕΝΟΙΣ* γρα[φ]ησομένοις *ΛΟΓΟΙΣ . ΠΟ*
|| *ΘΕΩ . ΗΣΟΜΕΝ* λόγοις [ἀ]ποθεω[ρ]ήσομεν.